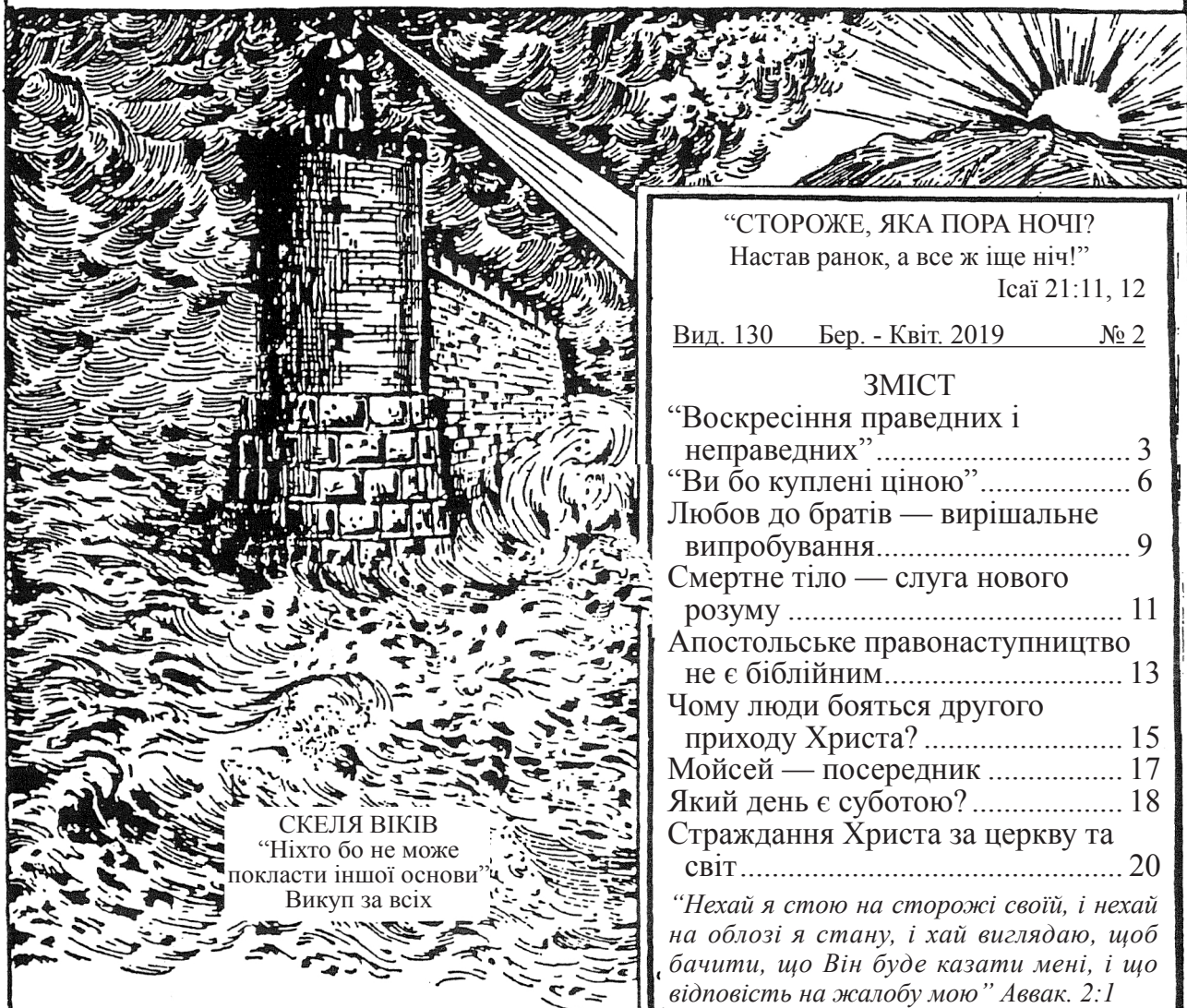


ЗОРІННЯ



НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА



СКЕЛЯ ВІКІВ
 "Ніхто бо не може
 покласти іншої основи"
 Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Ісаї 21:11, 12

Вид. 130 Бер. - Квіт. 2019 № 2

ЗМІСТ

"Воскресіння праведних і неправедних"	3
"Ви бо куплені ціною"	6
Любов до братів — вирішальне випробування.....	9
Смертне тіло — слуга нового розуму	11
Апостольське правонаступництво не є біблійним.....	13
Чому люди бояться другого приходу Христа?	15
Мойсей — посередник	17
Який день є суботою?	18
Страждання Христа за церкву та світ	20

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАС:

що церква є “храмом” живого бога – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058



“ВОСКРЕСІННЯ ПРАВЕДНИХ І НЕПРАВЕДНИХ”

Воскресіння праведних не може означати воскресіння тих, хто досконалий, бо немає досконалого, немає справедливого, “ані одного”. “Воскресіння праведних”, отже, повинно означати воскресіння виправданих; а про виправданих сказано у Святому Письмі, що їхнім прикладом був Авраам. Авраам повірив Богу і був виправданий з віри. Віра виправдала його, а вчинки підтвердили віру.

Так само з Церквою цього віку. Апостол каже: “Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа, через Якого ми вірою одержали доступ до тієї благодаті, що в ній стоїмо, і хвалимось надією слави Божої” (Рим. 5: 1, 2). Ми не тільки виправдані від гріха, але й приведені через прояв нашої віри до славного становища членів Христа і можемо мати надію брати участь із Христом у славі Його Царства в майбутньому. Одна річ — звільнитися від вини, й інша — піднятися до становища синів Бога, спадкоємців Бога і співспадкоємців із Христом, нашим Господом.

Про воскресіння мертвих також сказано в Івана 5: 28, 29, де читаємо: “Не дивуйтесь цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують і повиходять”. Господь не має на увазі тільки добрих, бо Він включає сюди всіх, хто в гробах. Читаємо в контексті, що ті, хто робив добро, повиходять на “воскресіння життя”, а хто робив зло — на “суд”. Слово “суд” в грецькій мові означає “криза, поворотний пункт, рішення”.

ВОСКРЕСІННЯ ЦЕРКВИ

Ті, чия віра дозволяє вистояти у наклепах і добрій славі, хто виконує Божественні вимоги,

схожі характером на Ісуса. Вони тепер переходять від стану осуду смерті до стану життя. Апостол каже: “Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів” (1 Ів. 3: 14). Цей перехід від смерті в життя не є в повному значенні тепер. Вірою ми вважаємося мертвими з Христом, членами Його Тіла. Це майбутнє життя нам приписане. Вважається, що ми його маємо, і таким є наше становище завдяки Божественному схваленню.

Оскільки немає ані одного доброго, то єдине значення, в якому можна “робити добро”, це — прийти до згоди з Богом через слухняність, як було під Угодою, що існувала з Авраамом, Ісааком і Яковом, або під ще вищою Угодою, яка існує з Церквою в цьому Євангельському віці. Ми маємо свідцтво, що ми подобаємося Богу, Який показує Своє схвалення через зачаття нас Святим Духом. На відміну від нас люди у світі є чужими, прихоськами (Еф. 2: 19). Завдяки цьому Святому Духу, цьому “помазанню від Святого” ми маємо доказ прийняття Отцем.

Як наслідок, ті, які мають це схвалення Бога, які перейшли свої труднощі та випробування (бо Він не приймає жодного сина, якого не карає (Євр. 12: 6)) і показали вірність до кінця, будуть підняті Господом до найвищого становища — до слави, честі та безсмертя. Це і є вінець, тобто найвищий рівень життя, який можна собі уявити. Отже, ті, які матимуть частку в цьому Першому Воскресінні, будуть царювати з Христом тисячу років. Це і є перший клас, згаданий апостолом. Вони отримали похвалу; вони вийдуть до “воскресіння життя”.

У чому суть “воскресіння життя”? Відповідаємо, що вони миттєво вийдуть до досконалого

життя. Св. Павло каже: “Сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне”. Тобто ці благословення дістануться їм умиць. Своє випробування вони мають в даний час, тому їхнє воскресіння буде головним.

ВОСКРЕСІННЯ СВІТУ

Але воскресіння будуть мати всі. Тож яким чином воскресіння світу буде відрізнитися від воскресіння, призначеного Церкві? Світ ще не мав Божественного схвалення; язичники ще не мали Божественного схвалення. Апостол каже: “А як увірують у Того, що про Нього не чули?” (Рим. 10: 14). Вони не придатні до того, щоб бути в небі. Вони не придатні до того, щоб бути з ангелами або зі святими, якою б не була причина цього. А вони дійшли до такого стану по спадковості як діти Адама. Тому вони не можуть мати такого самого воскресіння, як ті, які мають схвалення від Бога зараз, у час своєї смерті: “Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя”.

Саме так є з більшістю в християнських землях. Вони не можуть сподіватися бути відповідними для неба або мати Боже схвалення в якомусь значенні слова. І вони це знають. Вони самі в цьому признаються. Ніхто не може заперечити, що дев'ятсот дев'яносто дев'ять осіб із тисячі живе “за плоттю” (Гиж.). Вони не святі, а мають Божественний осуд, хоча деякі з них чули більше з Божого Слова, а деякі — менше.

ЗАГАЛЬНЕ ВОСКРЕСІННЯ БУДЕ ПОСТУПОВИМ

“Котрі зло чинили”, вийдуть на воскресіння “суду” (гр. krisis), воскресіння випробування, воскресіння перевірки. Як воно виглядатиме? Святе Письмо показує нам, що це буде поступове воскресіння. Під час тисячі років Христового царювання люди будуть прокидатися від сну в гробі. Це прокинення буде підготовчою працею, не повним воскресінням, яке вимагатиме цілої тисячі років.

Але Божественний задум у тому, щоб врегулювати справи всього світу, щоб коли люди вийдуть з гробу в майбутньому, вони опинилися в руках Відкупителя, Царство Якого буде скрізь у

світі. У них буде нагода піднятися до втраченого. Втраченою була людська досконалість, яка містить не тільки досконале фізичне здоров'я, але й досконалі розумові здібності, бо розумові здібності залежать від мозку, тобто мозок впливає на них, а також впливає тіло, тому люди сьогодні є в стані смерті розумово, морально та фізично.

Ніхто повністю не підніметься з недосконалості до досконалості до кінця тисячі років. Хто відгукнеться на сприятливі обставини, той забезпечить собі те, що батько Адам мав на початку — досконалу людську природу. Хто не послухається вимог Христового Царства, той буде відтятий у Другій Смерті — буде знищений як дика тварина, мавши повну міру Божественної милості (2 Петр. 2: 12).

“А інші померлі не ожили, аж поки не скінчиться тисяча років” (Об. 20: 5). Коли батько Адам потрапив під вирок, Бог вигнав його з Едему. Усі його діти народилися вмираючими і далі перебувають у стані смерті. Тому підняття людини з гріха та смерті означатиме приведення її до повної досконалості, до досконалого життя. Це буде поступовий процес. Як минатиме тисяча років, люди будуть ставати більш живими й менш мертвими, але ніхто не прийде до воскресіння життя, доки не підніметься до стану досконалості — досконалого життя на образ Бога, втрачений Адамом.

СИМВОЛІЧНЕ СПАЛЕННЯ СВІТУ

Святе Письмо стверджує, що “земля віковічно стоїть”, що “не марно витворив її; Він утворив її для замешкання” (Ек. 1: 4; Іс. 45: 18, Гиж.). Вона ще не прийшла до блаженного стану, коли зацвіте, мов троянда, хоча є в процесі завершення. У кінці тисячі років Христового царювання вся земля буде приведена до досконалості. У пророцтвах гори є символом царств. У 2 Петр. 3: 12 слова апостола дають зрозуміти, що прийде велика пожежа, що небеса також опиняться у вогні, що буде новий порядок речей, який займе місце старого, і в цьому новому порядку речей для всіх на землі настане благословення. Слово “вогонь” у цьому контексті означає знищення теперішнього порядку речей (kosmos — не ге, землі) — суспільного ладу, теперішнього організованого суспільства.

Ми не раз чуємо, як люди кажуть: “Стає досить гаряче!” Так, битва між капіталом і працею стає щораз запеклішою, як це видно з останніх заворушень робітників, особливо у Великобританії та в Сполучених Штатах. Але час пожежі буде таким “часом утиску”, який цілковито поглине теперішній порядок речей — буде часом утиску, часом епохотворення, і ця нова епоха буде запроваджена одразу після цього.

ГОРИ ЯК СИМВОЛ ЦАРСТВ

Пам’ятаємо, як одного разу ми їхали через гори з одним адвентистом. Цей брат з адвентистів сказав: “Ви не думали про те, що настане славний час, коли ці гори понизяться?”. Ми відповіли: “Дорогий брате, гори дуже гарні, дуже корисні”. “Так, але в горах не можна вирощувати кукурудзу”, — сказав він. “Що ж, — додали ми, — їдь в прерії, якщо хочеш вирощувати кукурудзу”. Тоді він сказав: “А що на вашу думку має на увазі Святе Письмо, коли каже, що гори понизяться, а земля розтане?”. “Дорогий брате, гори є царствами. Читаємо, що «міцно поставлена буде гора дому Господнього на шпилі гір», стане головною горою, Царством” (Іс. 2: 2).

ВОСКРЕСІННЯ ВИРІВНЯЄ ВСІ КЛАСИ

Псалмист розповідає, що “гори зсунуться в серце морів”. Гори є символом царств, урядів землі, суспільства в цілому, елементи якого підтримують уряди (Пс. 46: 2-12). Св. Петро також говорить, що цілий світ буде охоплений вогнем. Це символічні речі і означають, що люди, які сьогодні є в стані пониження, будуть підняті, а ті, хто є високо, будуть понижені. Таким буде процес вирівнювання.

Пам’ятаємо вираз із Святого Письма із Софонії: “Чекайте Мене, промовляє Господь”. Тут Єгова звертається до Церкви, кажучи нам, що ми не повинні бути незадоволеними, не повинні бути анархістами, ані заколотниками. Він Сам впорасться з цим. Ми повинні задовольнятися теперішнім станом речей. “Тому то чекайте Мене, промовляє Господь, на той день, коли встану, як свідок, бо право Моє позбирати народи, згромадити царства, щоб вилити на них Свою лють, увесь жар Свого гніву, бо огнем Моїх задрощів буде поглинута ціла земля”.

Цей вогонь не має бути буквальним, як показано в наступному реченні: “Бо тоді уста чисті народам Я дам, щоб усі вони кликали Ймення Господнє, щоб раменом одним послужити Йому” (Соф. 3: 8, 9).

КОЛИ “ДУХ І НЕВІСТА СКАЖУТЬ: ПРИЙДИ”?

Потрібна буде праця тисячі років панування Месії, щоб ознайомити з цим чистим Посланням Бога, чистим Божим Словом. Оглядаючись, ми бачимо, що людству звіщалося не чисте Послання Бога, а взаємовиключні вчення, що вело до ще більшої плутанини. Однак Господь зіллє Свій Дух на всяку плоть, і знання про Господа вкриє землю, як води вкривають великі глибини (Іс. 11: 9; Ав. 2: 14). Об’явитель представляє це як “річку води життя”, що потече вільно (Об. 21: 6; 22: 1, 2, Хом.).

Бачимо, що Престол ще не встановлений і ще немає Нареченої. Ми чекаємо на час, коли Престол буде встановлений і від нього потече “вода життя”. У майбутньому це буде “річка води життя”. Цього не могло бути до другого приходу нашого Господа. Тож опісля, у славному часі Царства Месії, Дух і Наречена скажуть: “Прийди!” У той час обрання Церкви Бога закінчиться; кожне створіння прийде до знання Правди і матиме можливість досягти повної досконалості через викупну працю Христа.

ЗВ’ЯЗОК МІЖ ЦЕРКВОЮ І ЗЕМНИМ СУСПІЛЬСТВОМ

Про духовний стан сказано як про небесний у тому значенні, що слова “небеса” та “небесний” у Святому Письмі використовуються в значенні “вищий”. Так небеса, на які Церква буде взята, є вищим станом. Натомість місія Церкви в наступному Віці буде пов’язана з людством. Отже, ми повинні розуміти, що Господь і Церква будуть присутні, діючи через людські, земні знаряддя, будуть доглядати й керувати.

Приклад невидимої сили ми маємо в сатані, який керує тут вже понад шість тисяч років через свої знаряддя. Його працею є обман. Він керував людством через неуцтво, забобони і т. п. Але панування Христа полягатиме в

розпорошенні неправди, забобонів. Світ дізнається про Правду і про те, що Правда може зробити людей вільними. Той, хто прийме Правду, прийме свободу і остаточно вийде на волю, яка належить Божим синам. Люди будуть повністю відкритими для Христа, але закритими для людей. Господь, коли говорив про них, казав, що дванадцять апостолів будуть сидіти на дванадцятьох престолах, судячи дванадцять поколінь Ізраїлю, тобто що апостоли будуть разом з Ним судити світ і керувати ним.

Є ще інший клас: “Побачите ви Авраама, та Ісака та Якова, та пророків усіх в Царстві Божім”. Але Господь ані слова не говорить про те, що побачать Його Самого чи Його апостолів. Він та Його апостоли будуть у невидимій частині Царства. Написано: “Замість батьків Твоїх будуть сини Твої, їх по цілій землі Ти поставиш володарями” (Пс. 45: 17). Патріархи будуть вважатися дітьми. Батько дає життя. Хоча в певному значенні слова Авраам, Ісак та інші можуть вважатися батьками, однак завдяки Христовій викупній праці Він дасть їм життя, і вони будуть Його дітьми, бо той, хто дає життя, є батьком, а той, хто отримує життя, є дитиною. Вони стануть князями по всій землі, та не на небесному рівні, а на земному, здобувши “краще воскресіння” за свою вірність. Кожен з них буде зразком досконалої людської природи і кожен

буде князем, правителем. Їхня мудрість буде мудрістю, за якою наглядатиме Церква в славі.

ЦІЛЬ ОСОБИСТОГО ВИПРОБУВАННЯ ЛЮДСТВА

Людство треба буде поставити на випробування, щоб побачити, чи люди приймуть Божий План разом зі знанням, яке вони отримають. Якщо вони приймуть, то вважатимуться гідними вічного життя. Якщо ж вони не зможуть прийти до згоди, то будуть заслуговувати на вічну смерть. Цей суд буде проводити Христос і Його Наречена.

Отже, бачимо, що на світ приходить великий суд, випробування, щоб дати людям можливість вирішити, чи вони прийдуть до згоди з розпорядженнями Христового Царства, чи ні. У цій праці суду Церква буде разом із Христом. Читаємо, що Бог “визначив день, коли хоче судити поправді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив” (Дії 17: 31), через Христа, Голову, і Церкву, Його Тіло. А ще сказано: “Хіба ви не знаєте, що святі світ судитимуть?” (1 Кор. 6: 2). Ось чому наш суд, наше випробування відбувається раніше, щоб ми були готові випробувувати, судити світ. А завдяки труднощам, через які ми переходимо, ми зможемо бути для них допомогою, коли вони будуть на випробуванні й під нашим контролем.
R4989 (1912 p.)

“ВИ БО КУПЛЕНІ ЦІНОЮ”

1 Коринтян 6: 20

Слід відмітити, що у виразах “ви бо куплені ціною”, “дорогоцінною кров’ю Христа” апостол має на увазі не світ, а Церкву. Інші вірші розповідають, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх” — відкупив світ. Ми повинні пам’ятати, однак, що ця праця відкуплення займає багато сотень років. Обітниця про неї були дані багато століть перед приходом Ісуса. Він виконав певну частину цієї праці (найважливішу частину), давши Себе як викупну ціну за всіх, віддавши Своє життя.

Та хоча Він віддав життя, щоб воно було ціною за гріхи всього світу, воно ще не було застосоване за гріхи світу. Коли б воно було

застосоване, то світ вже не був би під Боже-ственным осудом, не був би “дітьми гніву”, а в певному значенні слова повернувся б до єдності з Богом. Ціна, дана Відкупителем на Голгофі, остаточно повинна бути застосована за гріхи всього світу, але вона ще не застосована й не буде застосована за весь світ, доки зі світу — зі всіх народів, класів — не буде зібрана Наречена Христа, “вибрані”.

Щодо цього читаємо, що наш Господь Ісус після воскресіння зійшов на висоту, щоб там з’явитися в присутності Бога за нас — дім віри, — не за світ. Отже, жодне благословення, жодне примирення з Богом, жодна постанова

Божественної милості та вічного життя ще не відчинена для світу, а тільки для віруючих, “одновірних”. “Отож бо, для вас, хто вірує, Він коштовність”; “маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного”. Невіруючі не мають Заступника перед Отцем і, відповідно, не мають пробачення гріхів, не мають примирення, далі є під осудом смерті. Ми ж уникнули осуду, який є над світом.

Наскільки повно ці різні вірші Божественного Слова узгоджуються один з одним і з фактами! Ми маємо мир; світ не має миру. Бог є нашим Отцем; світ є під осудом, є “дітьми гніву”, під вироком смерті. Творець не визнає його тепер, хоча Святе Письмо показує, що Він має дуже ласкаві плани та задуми на майбутнє щодо всього людства під час Месіанського царювання Ісуса та Церкви, Його Нареченої. Тоді через цей клас, Насіння Авраама (Гал. 3: 29), усі покоління землі отримають благословення.

СВІТ ЩЕ НЕ КУПЛЕНИЙ

Чи було би правильним, запитає хтось, казати, що світ “куплений ціною”? Відповідаємо, що так казати не зовсім правильно, але ми не хочемо сперечатися з тими, хто не в змозі представити цю річ властивими словами. Радше можна припустити, що вони говорять про речі, які ще не виконалися, так, немовби вони вже завершилися. Бог запевнює нас, що у відповідному часі ціна, яку наш Господь дав на Голгофі, стане доступною для світу під ласкавими умовами Нової Угоди, яку Він укладе спочатку з Ізраїлем. Тим не менше, треба сказати чітко й виразно, що досі Викупна ціна ще не застосована за жодного члена Адамового роду, за винятком дому віри — віруючих. Їм належить усе. Світу ще не належить нічого.

Привілей, наданий Церкві її великим Відкупителем і Заступником, полягає в тому, що їй приписана Його заслуга, яка дозволяє їй мати участь з Ним у Його жертві земної природи, а також стати співспадкоємицею з Ним у Його славному становищі слави, честі та безсмертя на Божественному рівні.

Коли ми говоримо про Церкву Первородних, ми повинні пам'ятати, що ці слова повертають нас до образних первородних, визволених від

смерті під час першої образної Пасхи. Господь обминув первородних Ізраїлю, тобто врятував їх, натомість інші первородні загинули. Згодом вони були замінені на одне покоління Левія, яке відтоді було поколінням первородних. Його відділено для Божественної служби, пов'язаної з Наментом, а пізніше з Храмом. Не всі були священиками, хоча це було священицьке покоління. Тільки деякі зі загального числа були вибрані для священства. Так само є з Церквою Первородних. Усі вони будуть переможцями, усі будуть вірними й відданими Богу, та лише “Мала Черідка” вважатиметься особливо святою, прийнятною для Бога через Христа. Тільки вони будуть позаобразними священиками: “Ви... священство царське” (1 Петр. 2: 9).

Яків сказав (1: 18): “Ви... певний першопочаток Його творінь” (Гиж.). Зрозуміло, що спершу тільки наш Господь Ісус був першопочатком зі всіх Божих створінь. Далі, частиною цієї громади Першопочатків буде клас Нареченої. Тоді буде велика громада святих, які перейдуть “велике горе”, виперуть свою одіж, вибілять її в крові Агнця і здобудуть духовну природу. Вони також будуть частиною першопочатків для Бога, маючи духовну природу, знаходячись на духовному рівні. Тоді Божа милість дістанеться всьому людству — пізнішим плодам Його земного створіння, великій громаді, зібраній під час Тисячоліття. Усі злочинці й усі, хто псує землю, будуть знищені, а ті, хто матиме повну досконалість, будуть славними плодами для Бога.

Св. Павло пише про воскресіння “кожного у своєму порядку” — у своїй групі, у своєму товаристві. Першими особами земної природи, які зазнають воскресіння, тобто повного воскресіння, цілковитого підняття зі смерті та недосконалості, будуть Стародавні Гідні. Але вони не будуть частиною першопочатків для Бога з Його створінь, бо разом з рештою людства будуть відроджені Христом, Який дає вічне людське життя, забезпечене ціною Його власної жертви. Разом з рештою людства вони увійдуть під вимоги Нової Угоди. Справді, вони перші отримають благословення під розпорядженням Нової Угоди. Та оскільки Божественна Програма є для світу в цілому, Месія не передасть жодну частину світу, навіть досконалу, доки не прийде

кінець тисячі років Його царювання слави та реституції. Тоді Стародавні Гідні належатимуть до пізніших плодів — до людських плодів Божественного Плану, пов'язаного з нашою землею.

У кінці тисячі років, коли Месія завершить працю реституції всіх охочих та слухняних і знищить Другою Смертю всіх, хто відмовиться робити поступ у напрямку праведності, Посередник більше не стоятиме між Богом і людьми, залишаючи світ наодинці з повними вимогами Божественної Справедливості в букві та в дусі. Це не завдасть людям шкоди, тому що досконале людство буде цілком здатне виконати все, що вимагатиме Божественна Справедливість. Оскільки весь світ тоді буде досконалий, ніхто з людей не потребуватиме виправдання і, відповідно, не потребуватиме жодного посередництва.

Коли Посередницьке Царство мине, а Ісус передасть Царство Отцю (1 Кор. 15: 27), сатана, уособлення зла, буде звільнений зі своєї в'язниці на короткий час, щоб спокушувати, щоб випробувати і перевірити всіх, хто мешкає на обличчі всієї землі.

Під час тисячі років Царства Месії вони будуть захищені від усіх зовнішніх спокус, отримають допомогу та прощення недоліків плоті, при цьому здобуваючи тілесну досконалість. Та в кінці тисячолітнього періоду, досягши досконалості плоті й маючи великий досвід з гріхом і праведністю, добром і злом, вони, відповідно, будуть випробувані, як Адам на початку, щоб було видно, чи уроки, благословення, труднощі та нагоди повною мірою зробили з них прихильників праведності й ненависників беззаконня. Якщо тоді вони правильно приймуть ці випробування, які прийдуть на них через дозвіл гріха та спокус, проявивши відданість Богу, правді та праведності, то здобудуть перемогу над спокусами.

Хто ж у серці насправді далі буде любити гріх, той піймається, потрапить у пастку і виявить себе. Тоді випробування (суди) з неба знищать таких і сатану, щоб світ очистився від усіх, хто любить гріх, і надалі мав радість тільки від тих, хто любить праведність і ненавидить беззаконня.

Дійсно, Бог, Який знає серця, міг би судити всіх цих людей навіть не випробовуючи їх сатаною, але багато хто з Його створінь, не здатних читати серце, міг би здивуватися, коли б Божественна Справедливість завдала удару деяким його ближнім, зовні праведним, і відтоді міг би постійно перебувати у страху та трепеті, чи і він не зазнає такого удару. Тому Всемогутній вирішив зробити цю спокусу відкритою і явною, свідками якої були би ангели та люди. Так само було з Адамом під час його випробування, винесення йому вироку й виконання кари. Так буде і в кінці Посередницького царювання Христа. Ті, хто в той час грішитиме добровільно, будуть порушниками Нової Угоди і помруть як той Адам, який порушив Угоду, під яку був поставлений — досконалий, святий, маючи обітницю вічного життя.

Факт, що це випробування людства буде після кінця тисячі років царювання Посередника, коли Він передасть Царство Отцю, зовсім не означає, що прославлений Ісус у той час не матиме ніякого відношення до знищення сатани та тих, які його послухаються. Навпаки, як Ісус був Божественним Знаряддям, Інструментом, Словом, Речником, Логосом під час усієї праці творення, до того як зайнятися Посередницькою працею, так само Він, возвеличений тепер до великої честі, наступний після Отця, перебуваючи по Його правиці Сили, безсумнівно, буде Представником Отця під час суду добровільних грішників, які зі сатаною підлягатимуть Другій Смерті.

Тут у розумі деяких може виникнути наступне запитання: що мав на увазі апостол, коли казав у 1 Коринтян 15: 25, 26: “Бо належить Йому царювати, аж доки Він не покладе всіх Своїх ворогів під ногами Своїми! Як ворог останній смерть знищиться”?

Апостол говорить про те, що стоїть на заваді, що суперечить людству, що перешкоджає людям дотримуватися Божественного Закону і, тим самим, бути в повній згоді зі своїм Творцем. Кожна така річ є ворогом, її треба знищити, забрати зі шляху. До таких ворогів праведності, ворогів найкращих інтересів людства належать неуцтво, забобони, зло, людські слабості. Таким

ворогом є смерть, тому що вона діє в нас і викликає всі наші труднощі.

Всі недосконалості (моральні, фізичні чи розумові) є наслідками смерті. А оскільки смерть діє в людстві, то особи з праведними намірами не можуть робити те, що хочуть. Працею царювання Месії буде повалення, усунення не тільки інших протистоянь, але саме цього протистояння у вигляді проявів смерті. Поступово людство підніметься зі всіх слабостей, зі смерті до повної досконалості свого існування. Тоді смерть знищиться — Адамова смерть, яка прийшла на всіх людей через непослух однієї людини і яка зникне, забереться цілковито завдяки слухняності Христа до самої смерті.

Тільки під кінець тисячі років царювання великого Посередника ця праця повного повалення смерті завершиться. Тоді все людство звільниться не тільки від гробу, але й від усякої тіні смерті та її прояву. Увесь світ буде живим у тому ж значенні, в якому Адам був живим перед тим, як на нього прийшла смерть, як він відчув на собі жало гріха.

Тоді Царство буде передане Отцю. Ті, які помруть під час тисячі років як добровільні злочинці, помруть Другою Смертю. Вона не є ворогом людини. Це — праведний вирок праведного Бога в інтересах Його створіння. Ті, які свідомо віддають перевагу гріху, будуть знищені з-посеред людей, тому що їхній вплив буде нищівним для землі. Отже, Друга Смерть не зарахована до ворогів і не буде тією смертю, яку Ісус знищить.

Також сатана не є одним з тих ворогів, кого Ісус тоді знищить. Він був ворогом ще перед тим, як людина згрішила, і його бунт не стався через гріх людини. Він був під Божественною владою ще перед створенням людини й буде під Божественною владою після відкуплення та відновлення людини. З ним матиме справу не Посередник, а Божественна Справедливість, яка вирішуватиме в його справах. Крім того, сказано, що він буде знищений Другою Смертю, від якої не буде відкуплення, ані воскресіння, ані відновлення.

R4998 (1912 p.)

ЛЮБОВ ДО БРАТІВ — ВИРІШАЛЬНЕ ВИПРОБУВАННЯ

“Як добре і як гарно жити братам разом у єдності” (Псалом 133: 1, Гиж.).

Псалом 133: 1-3, мабуть, пророчий і, здається, стосується братів у “Церкві, яка є Його Тілом” (Хом.). Ця думка мається на увазі в другому вірші, який каже: “Це, — наче коштовний елей на голові, що стікає на бороду, на бороду Ааронову, що спливає на краї одежі його” і є образом Святого Духа, що спливає на Тіло Христа, Церкву.

Псалом, здається, особливо актуальний в наші дні, хоча завжди було приємно бачити, як брати живуть разом у єдності. У часи переслідувань є більше єдності, бо тоді менше тих, які признаються до Церкви. Переслідування ззовні відлякують усіх, окрім справді посвячених. Усі одразу відчувають такі переслідування, та тільки ті, у кого спільні інтереси та спільний шлях, сходитимуться до купи.

Та як тільки переслідування припиняються і до Церкви приходять більше тих, у кого немає

стільки запалу, одразу зростають можливості для розбіжностей. Хоча сьогодні діти світла мають багато протистояння, проте переслідувань небагато. Правда привабила багатьох, і деякі з них, правдоподібно, не є такими, якими повинні бути. По суті ніхто з них не є таким, яким прагне бути — копією дорогого Божого Сина, однак кожен з них і всі разом повинні намагатися досягти цього критерію.

ЗРОСТАННЯ ПРИЧИН ТЕРТЯ

На перший погляд може здатися дивним, що між тими, хто має ласку як Божі діти, можуть бути тертя. Хтось може подумати, що їхні серця настільки наповнені Святим Духом, що в них немає місця для бур’янів ненависті, злоби, колотнечі, заздрості, а їх переповняють плоди Духа. Можливо, таким був стан, коли ми тільки посвятилися і не було місця для таких вчинків плоті. Та, виглядає, що причин для тертя стає

більше, а не менше. Тому було би добре зауважити причину цих труднощів, щоб триматися подалі від небезпеки й бути миротворцями між братами. “Ми, сильні, повинні нести слабості безсилим” (Рим. 15: 1). Якщо цей критерій зробити мірилом, тоді виявиться, що немає стількох сильних, як ми могли би сподіватися. Тому кожному з нас треба стати сильним і допомагати слабким братам у Церкві.

Варто зазначити одну річ: більше нагод для тертя є між духовно зачатими Новими Створіннями, ніж серед світу в цілому. Іншими словами, певній громаді людей у номінальній церкві буде легше жити разом в єдності та мирі, ніж громаді тих, хто більш повно просвічений, кого більше надихає Правда. На перший погляд цей вираз може здатися дивним, та коли ми вникнемо в нього, він стає більш очевидним. У номінальній церкві релігія є більше церемонією. Для номінальних християн звично гарно одягатися, відвідувати зібрання, сидіти тихо і потім повертатися додому. Помітно все, що приносить задоволення: сонячне світло, квіти, капелюшки. Так минає день. Натомість для більш просвічених характерна більша активність розуму, думок. Ми також любимо квіти і все, про що подбав для нас наш Небесний Отець. Ми також про це розмовляємо, і нагод для розмов є доволі, бо як немає двох осіб, які б виглядали однаково, так немає двох осіб, які б думали однаково.

Дехто з Господнього народу хвалиться тим, що вміє самотійно думати. Та наймудрішим для нас було би хвалитися своєю вірою. Деякі речі є більше справою припущення, аніж знання. Ми навчаємося від Бога. Він каже нам, що в Його Слові сказано так і так, і якщо ми приймаємо ці вказівки, як такі, що походять від Господа, ми можемо це робити без зайвих дискусій. Звичайно, приємно вести філософські розмови на теми вчень Божого Слова. Ми маємо привілей вірити в те, що Господь виклав для нас. Та скільки б ми не вели філософських розмов, їх треба тримати під контролем і в згоді з Божественними висловлюваннями. Пам’ятаймо, що коли ми теоретизуємо, хтось інший теж теоретизує, і ми бачимо, звідки беруться доктринальні труднощі.

Ці різні доктринальні питання ми черпаємо зі Святого Письма. Та як тільки ми починаємо

обмірковувати те, що не написано, виникає небезпека конфлікту. Хто тримається якомога більш стисло Божого Слова, той не тільки сам робить добре, але й здатний уникнути сперечання з іншими братами та їхнім теоретизуванням. Припускаємо, що Господь не проти того, щоб ми мали певні припущення в певних напрямках. Тим не менше, ми повинні пам’ятати, що якщо ми маємо якусь думку і представили її братам, а вона не здається їм логічною, ми не повинні її нав’язувати їм, ані вони не повинні нав’язувати свої погляди нам. Трудність, здається, полягає в тому, що в таких справах є тенденція воювати за кожну думку до кінця, хотіти, щоб кожний погоджувався з нами, тоді як властивий шлях — задовольнитися своїм і залишити цю річ у спокої.

Кожен брат має право на власну думку. Ми не маємо права перетворювати власні погляди на тест. Тестом є речі, подані нам у Святому Письмі. Наприклад, тестом щодо нас і нашого стосунку до братів повинна бути віра, що Ісус Христос є Помазанцем і Спасителем світу; що ми маємо бути спадкоємцями з Ним і мати участь у Його спадщині; що ми куплені ціною; що ми повинні мати частку з нашим Господом у стражданнях теперішнього часу і в прийдешній славі.

Такі виразні біблійні твердження повинні бути основою нашої віри, а не вигадливі тлумачення, нав’язані іншими. Одні бачать більш загальні контури, інші бачать подробиці, але не здатні бачити загальний обрис. Тих, хто володіє іншим складом розуму, не треба ані винуватити, ані хвалити. При всьому цьому вони повинні збагнути думку, що ми повинні бути готовими страждати за Правду у своїй відданості Богу, братам та Правді в цілому.

ПРАВДА ПРИВАБЛЮЄ СИЛЬНІ ХАРАКТЕРИ

Ми повинні пам’ятати, що брати, яким важко уживатися разом в єдності, мають ці труднощі частково з причини притаманної їм вдачі, характеру. Є люди, характер яких схожий на віск. На інших ви можете зробити нетривалу вм’ятину, як на гумовій кульці. Ще інші схожі на діаманти. Клас, який нагадує діаманти, набув щільної структури, характеру. Якщо ми візьмемо

докупи кілька воскових кульок, кілька гумових кульок і кілька діамантів в одну каструлю, добре ними потрясемо, то діаманти подряпають все, з чим зіткнуться, настільки вони тверді. Господь не шукає тепер класу, схожого на гумові кульки або на воскові. У своєму часі Господь матиме справу зі всіма класами — з людьми, схожими і на віск і на гумові кульки. Натомість, ми знаємо, що Правда промовляє тільки до класу коштовностей, класу діамантів.

Коли ми дізнаємось, що є небезпека бути спотиканням один для одного, ранили один одного, це знання повинно дати нам мудрість. Ми повинні оцінювати факт, що ці брати мають справжній характер і не схожі на віск. Навіть їхні відмінності вказують на характер. Ми повинні намагатися оцінювати цей факт і поводитися так, щоб їх не дратувати. Треба допомагати їм радою і пам'ятати, що вони як Нові Створіння так само прагнуть подобатися Господу, як і ми. Тому нам обов'язково бути терпеливими один до одного. У Новому Завіті є вірш, який говорить так: “Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів” (1 Ів. 3: 14). Думка в тому, що деяких братів так важко любити, що

коли б ми не перейшли від смерті в життя, ми б не змогли їх любити.

Здається, що Правда тримається радше міцніших характерів, аніж слабших. Перші мають у своїй плоті більше твердості, непоступливості та войовничості, ніж багато інших, які надто поступливі й нерішучі, щоб Господь їх прийняв як членів “Малої Черідки” переможців. Звідси бачимо, що та сама риса, яка робить нас прийнятними для Господа і є однією з умов здобуття переможного становища, є серйозною проблемою в деяких відношеннях, коли якась кількість таких осіб сходиться разом як Церква.

Діамант, обліплений багном, нічого не поріже, нічого не подряпає. Та помістіть з десяток діамантів разом, і ви побачите, що чим більше багна з них забереться, тим більше вони принесуть скреготу, подряпин і порізів. Так само з Господніми коштовностями: чим більше вони сходяться разом і більше прокидаються, тим більше буде нагод для тертя і більша потреба в тому, щоб усі цілковито пройнялися і вкрилися Святим Духом, який, мов олія, змазує, намащує і запобігає тертю.

R4994 (1912 p.)

СМЕРТНЕ ТІЛО — СЛУГА НОВОГО РОЗУМУ

*“Я приневолюю і приборкую моє тіло, щоб...
не стати самому негідним”
(1 Коринтян 9: 27, Тур.).*

Св. Павло був найуспішнішим воїном хреста; і з його листів ми здобуємо багато інформації про те, як успішно долати наші власні слабості. У нашому вірші апостол говорить передусім про себе з явним наміром дати урок усьому Господньому народові, до якого він звертався в той час і який мав прийняти його слова згодом, у тому числі нам.

Думка не в тому, що ми повинні приневолювати один одного, ані що Господь приневолює наші тіла. Ми маємо особливе повноваження щодо власного тіла і самі будемо відповідати за свою поведінку. Цей вираз “я приневолюю... моє тіло” справджується тільки на тому, хто зачатий Святим Духом і став Новим Створінням у Христі Ісусі. І хоча кожний такий тільки умовно вважається членом Тіла Христа, прийнятим до

Божої сім'ї, і зветься сином Бога, він, зрозуміло, ще не отримав обіцяного йому духовного тіла, а чекає на нього у воскресінні.

ДОБРИХ НАМІРІВ НЕДОСТАТНЬО

Тим часом Бог закликає всіх духовно зачатих показати свою відданість праведності та свою вірність через прояв її на своєму смертному тілі. Входячи в Христа, вони повністю посвятили себе, своє тіло і все, що в них було, Господній службі. Завдяки цій Угоді жертви вони зараховані членами Тіла Христа і зачаті Святим Духом — стали синами Бога. Однак недостатньо заявити про свої наміри. Бог дозволяє труднощі та випробування в житті, щоб переконатися в нашій вірності складеній нами жертві. І хоча Він потурбувався про те, як бути з вадами нашого смертного тіла, тим не менше, Він вважає нас відповідальними за наші тіла, за наші слова й за наші вчинки. Він закликає

нас бути Новими Створіннями, і ми повинні розвивати наш характер настільки, щоб Нове Створіння побороло (наскільки воно здатне) усе, що опирається новій волі. Перша частина вірша каже: “Я приневолюю... моє тіло”, тобто підпорядковую його, приборкую.

Той, хто мав справу з кінями, розповідає, що кожного коня треба загнuzдати, а загнuzдання коня є важкою річчю і вимагає багато сил. Чому так поводяться з конем? Тварину не треба загнuzдати щодня, а треба зробити це раз і назавжди, щоб її можна було використовувати для служби. Ця ілюстрація, здається, підходить до думки апостола.

Апостол, як Нове Створіння, мав смертне тіло, яке бунтувало проти Божої волі, тож з ним треба було поводитися твердо, щоб привести під контроль пана — нового розуму, Головою якого є Христос. Якщо тіло навчити цього уроку підкорення, воно буде добрим, корисним слугою нового пана й служитиме до смерті, так як кінь, коли його загнuzдати, добре служитиме своєму хазяїну. Така думка міститься в словах апостола: “Я приневолюю... моє тіло”. По суті апостол каже: “Я мушу втрутитися в цю людську природу, змусити її бути в згоді з новою волею, привести її до порядку, зробити її своїм, Нового Створіння, слугою. Це я роблю, бо така Божественна воля і саме до цього я покликаний”.

Я хочу, як Нове Створіння, скрізь показувати свою відданість принципам праведності та правди. Але це старе тіло так чи інакше бунтує проти Бога та проти принципів Божественного порядку. Мій обов’язок — стежити, наскільки я зможу виконати це завдання — поневолити старий розум Богу та праведності. І наскільки я стаю слугою праведності, настільки Бог використовує мене і настільки я буду зростати й ставати переможцем. Якщо я буду це робити, мені відкриється вхід у вічне Царство Ісуса Христа. А якщо я цього не зроблю, я не зможу виробити характер, який повинні мати всі, хто вважатиметься членом Тіла Христа”.

В іншому місці св. Павло каже, що Бог наперед постановив мати Церкву, і всі, хто буде в цій Церкві, повинні стати копіями Його Сина, Ісуса Христа (Рим. 8: 28-30). Тож якщо св. Павло мав позостатися членом цього Тіла

Христа, він мусив приневолювати своє людське тіло, мусив підкоряти свою земну природу: не тільки поневолювати її речам, які спонукають до праведності та правди, але й поневолювати щодо природних речей. Так повинні робити всі, які збираються вийти “повними переможцями” (Хом.) у добрій боротьбі. Важливо, щоб ми повною мірою виконували цю службу, щоб ми були вірними аж до смерті й показували це посвячення не тільки в нашому розумі, але й у нашому смертному тілі.

Коли апостол каже тут, що він буде в небезпеці стати “негідним”, якщо не підкорить своє тіло і, тим самим, не виявиться переможцем, це рівнозначне сказаному, що він не зуміє зробити своє покликання та вибрання певним. Він покликаний стати спадкоємцем Бога і співспадкоємцем з Ісусом Христом. Тому, якщо йому не вдасться виконати свою частину договору жертви, він стане негідним щодо свого обрання. Він не буде обраний. Він зазнає невдачі в забігу, в якому стартував.

ЗВИЧКА ВИРОБЛЯЄ ХАРАКТЕР

Наш обов’язок — пильно стежити, щоб не завдати жодних збитків, щоб наше тіло виконувало добру службу і не шкодило нам самим. Коли чоловік чи жінка, чи дитина грюкає дверима в домі й каже при цьому: “Я спішу; що я можу зробити”, — це негарно. Це не личить ані чоловікові, ані жінці. Хто не намагається виховувати лагідність, той не намагається виховувати плоди Духа. Він втрачає чудову нагоду вправлятися — приневолювати своє тіло, привчати себе до того, щоб поводитися розважливо, помірковано. Особа, яка грюкає дверима й зчиняє галас своєю ходьбою, не думає про інших та про їхні інтереси. Коли ми весь час розповідаємо тільки про себе і думаємо весь час тільки про себе, це признак самолюбства. У всьому цьому Господь сподівається, що ми будемо приневолювати своє тіло і будемо це робити старанно — як в малих речах, так і у великих.

Коли б наш Господь Ісус був тут, ніхто з нас не сподівався б, що Він буде поводитися галасливо, грюкати дверима в домі або бути марнотратним. Наш Господь проявив найбільшу

ощадливість у двох випадках, коли нагодував чотири тисячі та п'ять тисяч. Хоча був надмір їжі, щоб нагодувати натовп, Він сказав Своїм учням: "Позбирайте залишки, щоб нічого не пропало" (Ів. 6: 12, Гиж.).

Ось так дорогий Божий Син дивився на речі. І ми прагнемо бути Його копією. Будуючи свій характер, ми повинні добровільно та охоче робити те, що слід. Особа, яка вправляється в малих речах, буде також уважною в більших справах. Навіть шпильки, голки та папір треба

використовувати дбайливо. Звичайно, не треба бути скупим, щоб не дати комусь навіть шпильки, якщо вона йому потрібна. Але не треба також розкидатися ними, кажучи: "Та ж вона все одно нічого не коштує!" Господь завжди був добрий, але також був ошадливий. Тож і ми всі повинні бути такими. Ми повинні приневолювати тіло новому розуму. Новий розум повинен звертати увагу на всі ці речі й змушувати старе тіло прислуговувати.

R5001 (1912 p.)

АПОСТОЛЬСЬКЕ ПРАВОНАСТУПНИЦТВО НЕ Є БІБЛІЙНИМ

Марка 3: 7-19; Матвія 5: 13-16

"Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас, і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід"
(Івана 15: 16).

Нинішній урок показує подробиці обрання дванадцятьох апостолів. У різні часи у Відкупителя було багато послідовників, чоловіків та жінок, та тільки Дванадцять були особливо призначені як Його речники та представники між людьми. Деякі речі, сказані до них і про них, однаково стосуються кожного з Ісусових послідовників, та інші речі, сказані до Дванадцятьох і про них, не стосувалися нікого іншого за їхніх днів та з того часу. Наприклад, Спаситель сказав Дванадцятьом (і нікому іншому): "І що на землі ти зв'яжеш, те зв'язане буде на небі, а що на землі ти розв'яжеш, те розв'язане буде на небі" (Мт. 16: 19; 18: 18).

Важливість цих слів однозначно полягає в тому, що особи, згадані тут, отримали запевнення, що Божественне провидіння так особливо вестиме їх у всіх їхніх справах, що вони нічого не представлять людям як Божественну волю, якщо на це не дадуть згоди Небеса. З іншого боку, вони не накладуть на послідовників Ісуса жодних зобов'язань, які не будуть зобов'язувати в Божих очах. Тільки ці дванадцять, бачимо ми, були повністю натхнені, тобто особливо ведені, що не характеризувало такою ж винятковою мірою інших "братів".

Не забуваймо, що на початку Юда був одним з Дванадцятьох, але, виявившись зрадником,

"пішов на своє місце" (Гиж.). Пам'ятаймо також, що про нього особливо згадував пророк Давид, через якого й прийшло Божественне послання, що хтось інший прийде до апостольства, яке втратив Юда. Ми стверджуємо, що про наступника Юди було сповіщено пророчо, щоб навчити нас, що призначення його наступника було винятком, а не правилом: що крім цього одного випадку не буде жодних наступників.

Дійсно, у Новому Завіті нічого не сказано, що після того, як апостоли повмирають один за одним, інші люди прийдуть їм на зміну. Навпаки, Писання не раз звертається до "Дванадцяти Апостолів Агнца". Більше того, як юдейська Епоха почалася від смерті Якова визнанням дванадцятьох його синів, так християнська Епоха почалася від смерті Ісуса визнанням дванадцятьох Його апостолів. І як одне з поколінь Ізраїлю було відтате й не згадувалося в переліку Апокаліпсису, а було замінене на покоління Манасії, так серед Ісусових апостолів Юду відсторонено й призначено його наступника.

СВ. ПАВЛО НАСТУПНИК ЮДИ

У минулому ми, мабуть, читали надто неуважно розповідь про те, як одинадцять вірних апостолів перевищили свої повноваження, обираючи Маттія на місце Юди. Для них було властиво вивчити пророцтва й звернути увагу (що вони й зробили) на Боже висловлювання про невірність Юди і про те, що інший мав зайняти

його особливе місце в Церкві. Та вони мали б пам'ятати, що вони все ще не були відповідні як апостоли, і якою б не була апостольська чи особлива сила, яку вони виявляли під час служіння Ісуса, вона походила від Нього, а не від Небесного Отця. Ісус наділив їх нею як Своїх представників. Вони мали б пам'ятати, що Учитель казав їм нічого не робити до отримання небесного благословення: “А ви позостаньтеся в місті, аж поки зодягнетесь силою з висоти”.

Навіть маючи найкращі наміри в серці, вони повелися самовпевнено, вибравши двох і визначивши, хто з них, один чи другий, повинен бути наступником Юди. Вони не мали права цього робити. Що стосується Маттія, на якого випав жереб, ми більше нічого не чули про нього. Навпаки, у відповідному в Бога часі, Бог сам вказав на Савла з Тарсу, справжнього ізраїльтянина, фарисея з фарисеїв, який, хоч і поведився уперто, був добросовісним і справді думав, що служить Богу.

Св. Павло сам розповідає, що він нічим не поступався найголовнішим з апостолів, а щодо видінь та об'явлень, мав їх більше, ніж усі вони. Він згадує той час, коли Христос з'явився йому по дорозі в Дамаск і коли промовив до Ананії: “Бо для Мене посудина вибрана він, щоб носити Ім'я Моє перед народами, і царями, і синами Ізраїлю”. Св. Павло розповідає, як він бачив докази того, що Бог обрав його для особливої служби ще з материнської утроби. Таке особливе приготування і такий догляд, без сумніву, стосувався всіх Дванадцяти, а також Івана Христителя в його праці (Дії 9: 15; Гал. 1: 15).

“ВІНОК ІЗ ДВАНДЦЯТИ ЗІР”

Господній вибір дванадцятьох апостолів згадується по-різному. Він сказав: “Чи не Дванадцятьох Я вас вибрав?”, а також: “Тоді сядете й ви... на дванадцять престолів”. У символічній книзі Об'явлення Він змальовує Церкву як жінку, зодягнену в сонячне світло, яка стояла над місяцем (поряд з ним), який символізував юдейську Угоду Закону, а на її голові був вінок з дванадцяти зір, які представляли дванадцять апостолів Агнця.

Згодом, у тій самій книзі, ми знаходимо зображення Церкви в славі за завісою,

Нареченої — Нового Єрусалима. Про це Місто читаємо, що воно мало дванадцять підвалин, дорогоцінних каменів. На цих дванадцятьох підвалинах були імена дванадцятьох апостолів Агнця. Віримо, що ми не потребуємо кращого доказу.

Визнання наступників апостолів було однією з перших помилок після їхньої смерті. Кожний єпископ вважався одним з таких наступників з апостольськими повноваженнями. За якийсь час слова цих справжніх Дванадцятьох забулися. Вважалося, що єпископи, які жили тоді, говорили з тими ж Божественними повноваженнями, відповідними в часі. Пізніше були скликані великі церковні собори, на яких єпископи, вважаючи себе наступниками апостолів, вирішували, що церква може дозволити, а що не може, що правовірне, а що — ні.

Без труднощів можна побачити, що це возвеличення фальшивих апостолів (Об. 2: 2), всупереч Божественному порядку, відкрило шлях неправді, якими б добрими не були наміри всіх, хто був до цього причетний. Дивно, що стільки людей досі тримається віровчень, сформульованих псевдоапостолами. На порядку денному є усвідомлення наведених фактів, відмова від усіх цих віровчень та повернення до слів Ісуса, апостолів і пророків. Тільки так ми можемо сподіватися повернути втрачене. Тільки так ми можемо виплутатися з численних неправд, представлених у шести сотнях поділів у церкві Христа та в їхніх шести сотнях різновидів первісного Євангельського Послання. Тільки так ми можемо повернутися до “одного Господа, однієї Віри, одного Хрищення”, одного Отця, одного Спасителя і однієї “Церкви Первороджених, на небі написаних” (Еф. 4: 4-6; Євр. 12: 23).

ДОБРИЙ ЗНАК З РИМУ

Якщо когось дивує, що голова церкви Риму очолює повернення з цієї неправди, це повинно ще більше стати причиною для радості, і так справді відбувається. Папа, розуміючи, що громадськість не має більше шанобливої довіри до єпископів як натхнених людей, спадкоємців апостолів, також усвідомлює потребу в якомусь великому публічному визнанні критерію

Божественної правди. Напевно, саме це змусило “святого отця” вислати циркулярний лист до кардиналів та єпископів, заохочуючи католицьку паству вивчати Святе Письмо — слова Ісуса та апостолів, а також пояснення ними Закону та Пророків.

На жаль, протестанти на даний час виглядають неробами! Багато хто з великих та вчених з-посеред них сьогодні схильний піддавати сумніву весь предмет Божественного натхнення!

Вищі Критики переконують протестантів, що Ісус та апостоли виявилися обманеними, коли цитували зі Старого Завіту вірші, приписуючи їх Мойсею, Ісаї та іншим. Що ж, Вищі Критики мудріші (?) від Ісуса та апостолів.

Остання частина нашого дослідження на основі Євангелія Св. Матвія стосується переважно не апостолів, а всіх, які стали послідовниками Ісуса і вірять в Нього через їхні слова.

R5002 (1912 p.)

ЧОМУ ЛЮДИ БОЯТЬСЯ ДРУГОГО ПРИХОДУ ХРИСТА?

Усі люди розуміють, що їм бракує досконалості. Крім того, майже всі розуміють, що в минулому їхнє життя супроводжували ті чи інші злочини. У більшості розумів цей страх є інстинктивним. За певних обмежень це здоровий стан. “Отже, біймося, коли зостається обітниця входу до Його [Божественного] відпочинку, щоб не виявилось, що хтось із вас опізнився”, “Початок премудрості — страх [пошана] перед Господом” (Євр. 4: 1; Пс. 111: 10).

Але противник скористався з цього властивого й доречного страху через “науки демонів”, як їх називає апостол. Зі самого дитинства неконтрольований, непідвладний страх оселився майже в кожному розумі язичників та цивілізованих людей. Про цей страх Господь каже через пророка: “Страх їхній до Мене — заучена заповідь людська” (Іс. 29: 13). Ці “заповіді людські”, або людські традиції, неабияк спотворили Бога та Його Слово, і, на жаль, багато хто, навіть серед дослідників Біблії, серйозно спіткнувся об ці диявольські теорії, запроваджені в період неуцтва та забобонів, вважаючи, що вони ґрунтуються на Божественному Слові.

ЧАСИ РЕСТИТУЦІЇ Є ДНЕМ СУДУ

Серед фальшивих теорій про другий прихід Христа є погляд, якого тримаються наші брати адвентисти: що в мить приходу Господа світ та його мешканців спіткає “страшний суд” і покладе кінець надіям всіх людей, які попередньо не прийшли як святі до єдності з Богом через Христа. Адвентисти не єдині, хто

тримається цієї теорії. Віровчення практично всіх віросповідань навчають тих самих поглядів, які цілком протилежні до того, що представляє Святе Письмо.

Св. Петро описує час другого приходу й благословення, які тоді настануть для людства. Він каже: “Щоб часи відпочинку [свіжості — весни] прийшли від обличчя Господнього, і щоб послав заповідженого вам Ісуса Христа, що Його небо мусить прийняти [затримати] аж до часу відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх” (Дії 3: 19-21).

Святе Письмо навчає, що Ісус Христос і Його прославлена Церква разом будуть “судити... світ” (Дії 17: 31; 1 Кор. 6: 2). Загально вважається, що суд світу означає осуд, засудження. Однак справжня думка полягає в тому, що Бог, засудивши весь світ через непослух однієї людини, влаштував так, що весь рід Адама матиме повне безстороннє, особисте випробування щодо вічного життя або смерті в результаті відкуплення, здійсненого нашим Господом Ісусом. Коли би Бог не проявив милосердя, не було би жодного відкуплення і майбутнього суду. Випробування Адама шість тисяч років тому мало свої наслідки й своє покарання, під яким гріх та смерть панували шість тисяч років.

Давши Відкупителя, Бог незабаром встановить Месіанське Царство з метою запропонувати всьому людству особливу, особисту нагоду реформуватися, піднятися, освятитися і, тим

самим, здобути вічне життя. Поки що зроблено тільки вступні кроки цього великого плану:

(1) Відкупитель помер, Справедливий за несправедливих (1 Петр. 3: 18).

(2) Він з'явився в присутності Бога за нас, Церкву, і як наш Заступник дав нам можливість стати Його Нареченою, тобто, як подає інший образ, "членами Його Тіла" (Євр. 9: 24; 2 Кор. 11: 2; 1 Кор. 12: 12).

(3) Ця пропозиція, ця нагода для Церкви відокремила від світу всіх тих, хто прийняв цей Високий Поклик. Вони стали духовно зачатими дітьми Бога, а в майбутньому — співспадкоємцями з Ісусом. Тепер вони беруть участь з Відкупителем у жертві земного життя і, якщо будуть вірні, згодом отримають частку з Ним у славній праці Його Царства — суду світу, щоб дати світу безстороннє, неупереджене випробування отримати вічне життя або вічну смерть (Рим. 8: 17).

“ХТО ВСТОЇТЬ, КОЛИ ВІН З'ЯВИТЬСЯ?”

Та є ще інша сторона цього питання. Святе Письмо показує, що в Його Другому Приході тільки святі будуть готові прийняти Учителя з радістю; що в той час маси людства будуть настільки пов'язані з гріхом та несправедливістю, що не заслуговуватимуть на Його схвалення, а вестимуть життя, яке отримає осуд та покарання. Тому написано: “А ну ж тепер ви, багаті, плачте й ридайте над лихом своїм, що вас має спіткати”; “Горе вам, тепер ситим” (Як. 5: 1; Лк. 6: 25).

Великий Вавилон повинен впасти, а величні інституції цивілізованого світу, частково добрі й частково погані, виявляться тільки частково задовільними для нового Царя та правителів Його Уряду. Це означає, що від багатьох, які сьогодні є слугами багатства, впливу, становища, людських почесей і т. п., зажадають звіту й відсунуть їх від управління. Усвідомлення ними втрат образно представлене у Святому Письмі як плач, лемент та лихо, бо цей клас втратить практично все, на що покладає тепер свої надії.

Ми не кажемо, що бідні більш праведні, ніж багаті, але цей клас більш численний, і ті, у кого мало земних багатств, хто звик до переживань

та нестачі, мабуть, менше відчують навислий великий час утиску, ніж ті, хто довгий час купався в розкошах.

Біблія у різних символічних образах наочно змальовує цей день утиску (що насувається) як вихор, як вогонь, як бурю, як повінь, як “час утиску, якого не було від існування люду”. Близькість цього великого дня і те, що він “надходить вельми швидко” (Хом.), було виразно показано недавно, і це знову видно сьогодні в заворушеннях робітників у Великобританії, де переляканий світ зміг глянути мигцем на вогонь пристрастей, люті та відчаю, який тліє під поверхнею і скоро охопить світ вогняним випробуванням, небаченим у минулому (Дан. 12: 1).

“ВІН БУДЕ СУДИТИ СВІТ ПО СПРАВЕДЛИВОСТІ” (Хом.)

З такого погляду людство цілком обґрунтовано побоюється, що Великий Цар не схвалить того, що робиться у світі в ім'я цивілізації і навіть в ім'я самого Учителя! Але не переймаймось надто цією стороною питання. “Кожний день має досить своєї турботи”. Давайте краще звернемо увагу людей на славну сріблясту облямівку темної хмари, яка все ближче й ближче. Давайте звернемо увагу людей на славні благословення Царства Месії, навчимо їх молитися: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя” і докладати зусиль, щоб зрозуміти та оцінити керівні принципи Царства. Може їм вдасться перейти крізь цей час утиску з меншими втратами.

Прислухаймось до слів Пророка. Вони зовсім не стосуються Церкви, яка заслуговує на те, щоб уникнути всього, що йде на світ, а звертаються до людства і перестерігають кращі верстви суспільства: “Шукайте правди, шукайте смирення, може будете сховані ви в день Господнього гніву” (Соф. 2: 3). Безперечно, чим покірнішими та праведнішими будуть люди, тим краще вони будуть готові до небаченого потрясіння та страшної біди цього дня утиску, який, мов плуг, приготує серця людства до прийняття доброго насіння — Послання Божественної Правди та Благодаті, яке стане відоме в той час кожному створінню.

МОЙСЕЙ — ПОСЕРЕДНИК

Угода Закону, встановлена на горі Синай, була укладена не з Мойсеєм, а з народом Ізраїлю, як про це сказав Мойсей: “І скликав Мойсей усього Ізраїля, та й сказав до нього: Слухай, Ізраїлю, постанови й закони, які я говорю сьогодні в ваші уші, і навчіться їх, і будете пильнувати виконувати їх. Господь, Бог наш, склав з нами заповіта на Хориві. Не з батьками нашими склав Господь заповіта того, але з нами самими, що ми тут сьогодні всі живі” (5 М. 5: 1-3).

Мойсей був тільки виразником цієї Угоди. Слово “посередник” означає “той, хто стоїть між двома сторонами”, як про це говорив Мойсей: “Я того часу стояв між Господом та між вами” (5 М. 5: 5). Умови Угоди й порядок посередництва покладали відповідальність на Посередника як представника народу, а також як представника Бога перед народом.

Відповідно, Христос є Посередником Нової Угоди. Він ще не завершений. Голова закінчив Свою працю, піднявся до слави і став Заступником тих, які бажають стати членами Його Тіла. Вже вісімнадцять століть Бог приймає членів Тіла Христа, Посередника, до єдності зі Собою. Скоро останній член з передбаченого наперед і визначеного числа вибраних буде покликаний, прийнятий і виявиться вірним. Тоді цей Вік закінчиться, тому що великий Пророк, Священик, Цар, Суддя та Посередник буде завершений. Більше того, Він закінчить Свою жертву — жертву плоті, заслуга якої має перейти до Ізраїлю та світу на умовах Нової Угоди: “Бо як ви... тепер помилувані,.. так і вони... щоб самі були помилувані” (Рим. 11: 31).

Саме так було в образі. Перед запровадженням Угоди Закону Мойсей взяв тельців та козлів, забив їх і використав їхню кров, щоб покропити Таблиці Закону, які представляли Всевишнього та Його зобов’язання щодо Угоди, а тоді покропив людей, покладаючи на них зобов’язання Угоди. Позаобраз цього такий: як тільки Христос буде прославлений за завісою, Він застосує заслугу Свого примирення за гріх (на Голгофі) для задоволення вимог щодо всього світу і як основу Нової Угоди, яка буде запроваджена з Ізраїлем, як це і було обіцяно (Єр. 31: 31).

БОЖЕСТВЕННИЙ ПОРЯДОК: СПОЧАТКУ ДЛЯ ЮДЕЯ

Спочатку буде кроплення Ізраїлю — “юдеєві перше”. Такий Божественний порядок, так само, як пропозиція привілею стати членами духовного Ізраїлю спочатку була запропонована юдеям. Але на них вона не закінчиться. Покроплені будуть багато народів — усі, хто захоче. Знання про славу Господа наповнить цілу землю, і багато народів скажуть: “Ходіть та зберімося на гору Господню, до дому Бога Якового, і доріг Своїх Він нас навчить, і ми підемо стежками Його! Бо вийде з Сіону [небесного, духовного Царства] Закон, і слово Господнє з Єрусалиму [земної фази Царства, представлені Стародавніми Гідними, яких Месія зробить Князями, правителями по всій землі]”.

Хоча, як відомо, потрібна була тільки мить, щоб покропити Таблиці Закону, Мойсеєм зайняло досить багато часу покропити весь народ, який налічував мільйони. Так і в позаобразі ця праця триватиме тисячу років. Під час усієї тисячі років панування Христа на Його Посередницькому Престолі відбуватиметься праця кроплення людей — праця виправдання їх, вчинення придатними, очищення від гріха, приведення до єдності з Угодою та її вимогами досконалої слухняності. У кінці тисячі років, коли всі люди будуть покроплені — коли всі, хто прагнув скористатися з милостивого Божого задуму через Христа, зроблять це, — Посередницьке Царство прийде до свого кінця, виконавши передбачену для нього працю. Невірні та неслухняні будуть знищені Другою Смертю. Відтоді Нова Угода між Богом і людьми залишиться постійною Угодою. Усю вічність буде відомо, що Ісус був Посередником цієї Угоди, хоча Його посередницька посада більше не триватиме.

ДАЛІ УЛЮБЛЕНІ РАДИ ОТЦІВ

Так було і з Мойсеєм: Угода Закону, для якої він був посередником, певний час зобов’язувала Бога та Ізраїль, незалежно від того, чи Мойсей жив, чи помер. Довгий час після його смерті ця Угода згадувалася як Мойсеєва Угода Закону, а

сам Мойсей вважався посередником цієї Угоди. Та оскільки люди не могли виконати вимог Закону, вони не могли мати вічного життя, яке він обіцяв, а замість цього отримали його прокляття, тобто осуд смерті. День Примирення щороку нагадував про цей факт і образно задовольняв вимоги за гріхи цього року, даючи ізраїльтянам можливість протягом ще одного року перебувати в Божій милості, щоб переконатися, чи вони можуть слухатися Закону й здобути вічне життя. Та відколи храм був зруйнований, а юдейське священство згубилося, жертви Дня Примирення більше не повторювалися ось вже понад вісімнадцять століть. Тому весь цей період часу вони були цілковито позбавлені проявів

Божественної милості. Апостол, однак, запевняє нас, що вони далі “улюблені ради отців” і що в Божественному Плані вони ще повинні мати благословення.

Це благословення вони здобудуть під Новою Угодою, встановленою Кращим Посередником. Усі, хто прийме Його та ласкаві порядки Його Посередницького Царства, здобудуть найвищі благословення, обіцяні їхньому народові, і приєднаються до Царства, яке впродовж тисячі років благословитиме всіх людей благодатною нагодою повернутися до Божественної милості на тих самих умовах: бути слухняними в міру здатності й мати віру у Відкупителя.

R4999 (1912 p.)

ЯКИЙ ДЕНЬ Є СУБОТОЮ?

Марка 2: 23-28; 3: 1-6

“Субота для людини, а не людина для суботи” (Марка 2: 27).

Ніхто не буде оспорювати, що Біблія навчає важливих уроків щодо суботи, але якими є ці уроки — ось питання. Четверта Заповідь Декалогу звертається до сьомого дня і вимагає його дотримання як дня відпочинку і не більше. Десять Заповідей у цілому були основою Угоди Закону, примусовими для кожного юдея. Юдей, який би виконав усі ці заповіді, мав обіцянку вічного життя. Невдача виконати їх засуджувала його заново. Щодо цього немає сумніву.

Однак за часів нашого Господа релігійні юдеї стали значною мірою формалістами, роблячи більший натиск на буквальных заповідях, аніж на їхньому справжньому духу, їхньому справжньому значенні. Ісус докорив за це кілька разів, кажучи законовчителям, що “вони в’яжуть тяжкі тягарі” людям. Наприклад, ловити блох в суботу вважалось порушенням Четвертої Заповіді, ламанням суботи, бо, як вважали, людина полює на них так само, як полює на буйвола або на лева.

Схоже, як вже згадувалося в цій лекції, провину знайшли також в учнях нашого Господа, які, проходячи пшеничним полем, розтирали зерна в долонях і їли. Це сприймалося як порушення суботи, бо вони молотили та відвіювали, скільки

б цього не було — мало чи багато. Ісус не порушував постанови про суботу, ані не навчав цього людей. Він був юдеєм і був зобов’язаний вповні виконувати закон суботи. Але Він виступав проти таких безглузвих кривотлумачень, які ми згадали. У цьому дослідженні ми показуємо, що субота призначена для людини, і є помилкою вважати, як деякі вважали тоді і, судячи зі всього, вважають тепер, що Бог створив людину для того, щоб вона дотримувалася суботи. Один день відпочинку на шість днів праці призначався людині для полегшення та захисту і в той же час мав символізувати певний великий урок, який ми згадаємо пізніше.

Ісус, знаючи відношення Своїх слухачів до древніх звичаїв, процитував на підтримку Свого вчення те, що зробив Давид: коли він зголоднів, то їв показні хліби, які по Закону дозволялося їсти тільки священикам, і за це не був покараний і не вважався винним. Ісус, як Син Людський, був Господом суботи і мав право пояснювати її справжнє значення.

Згодом Ісус прийшов до синагоги, де побачив сухорукого чоловіка. Очі всіх були звернені на Нього, чи Він буде зціляти його в суботній день, щоб потім звинуватити Ісуса. Звернувшись до них, Він промовив: “Що годиться в суботу робити: добре, чи робити лихе, душу спасти,

чи згубити?” Вони не відповіли. Спасителю стало прикро, і в Ньому запалилося праведне обурення, що люди так відверто помиляються і спотворюють Божественний порядок, вважаючи грішним полегшити людське страждання в суботу. Тоді Він сказав чоловікові: “Простягни свою руку”. І рука стала здорова. Але фарисеї, більш ревні до своєї теорії, ніж до правди (до букви Закону, ніж до духа Закону), розлютились і почали нараджуватися з іродіянами, як знищити Ісуса — вбити.

ГОСПОДЬ СУБОТИ

Ані Ісус, ані апостоли не давали Церкві жодної заповіді щодо суботнього дня. Перша Церква в багатьох місцевостях, мабуть, дотримувалася юдейського сьомого дня, а в деяких — першого дня тижня, святкування Господнього воскресіння, а часом дотримувалася обох цих днів. Але таке дотримання не було ані законом, ані наказом, бо апостол пише: “Ви бо не під Законом, а під благодаттю”. Вони мали привілей вважати один із цих днів або обидва святими, священними для Господа, відпочиваючи від земних справ і присвячуючи себе, перш за все, духовним.

Так і з нами сьогодні. Ми раді, що один день в тижні загально вважається днем відпочинку, тобто суботою (суботній день означає день відпочинку). Ми раді, що цим днем загально прийнято вважати перший день тижня, адже він так чудово нагадує про християнську надію, засвідчену воскресінням нашого Господа з мертвих в той день. Тож коли би Божий народ мав дві суботи зі семи днів тижня, віримо, він, тим самим, мав би набагато більше благословення.

Християни, для яких кожний день є суботою, повинні використовувати кожний день як святий день для Господа і нічого ніколи не робити всупереч Божественній волі або принципам Божественного Уряду. Слова Ісуса, що Він був Господом суботи, нагадують нам ще раз про висловлювання св. Павла, що Бог, Отець, відпочив від Своєї праці Сьомого Дня, залишивши виконувати цю працю повністю Ісусу. Сьомий День відпочинку Єгови був одним із великих Днів Творчого Тижня, тривалістю сім тисяч років кожний. Шість із цих великих днів проминули, і людина була створена в кінці шостого.

Поставивши Свого людського сина в Едемі богом, правителем землі, Єгова відпочив, тобто припинив Свою працю на час Сьомого Дня, сьомого періоду зі семи тисяч років. Шість тисяч років цього сьомого періоду вже пройшли, під час якого Єгова Бог відпочив, припинив Свою працю — не втручався, щоб допомогти людині, тобто підняти її з гріха та деградації. Під час тисячі років, які залишилися зі семи тисяч, Бог особисто не буде втручатися, щоб рятувати людину. Чому? Тому що частина Божественного Задуму полягає в тому, щоб залишити грішну людину та її порятунок повністю в руках Ісуса. Він є Господом цього Великого Сьомого Дня.

СЬОМИЙ ДЕНЬ ЛЮДИНИ

Увесь цей період зі семи тисяч років, який у Бога є великим Сьомим Днем, Суботою, поділений для людини на сім великих Днів по тисячу років кожний, у шістьох з яких людина була під пануванням гріха та смерті, важкої праці та страждань. Сьома, суботня тисяча років призначена для порятунку людини, підняття її та благословення. У цьому славному сьомому тисячолітньому періоді Ісус має бути Господом. Це буде велика Позаобразна Субота, великий Позаобразний Ювілей людства. Шість днів важкої праці перейдуть у велику Суботу славного Месіанського царювання та благословення всіх родів землі.

СУБОТНІЙ ДЕНЬ ЦЕРКВИ

Св. Павло дає ясно зрозуміти, що для Церкви, Нового Створіння, кожний день є суботнім днем у тому значенні, що Божий посвячений народ відпочиває так, як відпочиває Бог, — у вірі, у надії, у переконанні, що Ісус остаточно визволить стогнуче створіння і введе його в славу Суботу, Відпочинок. Св. Павло каже: “До Його відпочинку входимо ми, що ввірували”. Буквально ми, що ввірували, маємо безперервну суботу. Сім днів у тижні й п’ятдесят два тижні в році наші серця відпочивають у Господі й отримують через віру потіху від славних обітниць Його Слова. Так ми відпочиваємо від усвідомлення відповідальності й переживання за спасіння світу, як відпочиває небесний Отець.

Ми, як і небесний Отець, цілковито віримо в те, що Відкупитель ще дасть благословення всім поколінням землі і введе всіх охочих та слухняних у великий Час Відпочинку майбутнього (тисячу років Месіанського Царства, в якому світ звільниться від рабства сатани, гріха та смерті), в якому стогнуче створіння “визволиться від неволі тління на волю слави синів Божих”, кожен, хто буде охочим та слухняним.

І хоча Церква відпочиває вірою і радіє зі суботи (навіть якщо в плоті ми переходимо

горе, сподіваючись здобути частку в Царстві Месії), апостол показує, що “для Божого народу збережено відпочинок” (Хом.), відмінний від того, який ми маємо зараз. Справжній відпочинок, субота, це не тільки відпочинок віри та серця, але він міститиме також відпочинок від усякої важкої праці, тоді як наші вчинки підуть за нами. Іншими словами, зміна воскресіння принесе нам повне полегшення від випробувань, важких зусиль на шляху і впровадить цілковито у славні благословення стану воскресіння.

R4995 (1912 p.)

СТРАЖДАННЯ ХРИСТА ЗА ЦЕРКВУ ТА СВІТ

Св. Павло пише: “Доповнюю недостачу скорботи Христової в тілі своїм за Тіло Його, що воно Церква” (Кол. 1: 24). Як зрозуміти цей вірш у контексті думки, що Церква представлена в жертві Господнього козла, кров якого була кроплена “за весь народ”?

Ми повинні “класти душі за братів” (1 Ів. 3: 16) у служінні їм, натомість заслуга цієї жертви та її застосування в кінці цього віку, при завершенні позаобразного Дня Примирення, є іншою річчю. Заслуга жертви (Ісусова заслуга, яка переходить через Його “Тіло”), представлена Первосвящеником Справедливості на Вблагання, це щось зовсім інше, ніж віддавання сил. Хто твердитиме, що апостол у цьому вірші мав на увазі, що він або ми могли би скласти жертву за гріх Церкви? Наш Господь застосує заслугу як Свою власну “за гріхи людей”.

Цей самий принцип справджується і в стосунку до жертви нашого Господа. Він віддавав Своє життя день за днем не в службі світу, а в службі особливому Божому народові, Ізраїлю, і, перш за все, у службі тим з нього, які давали доказ, що вони “справді ізраїльтяни, що немає в них підступу”.

Хоча заслуга жертви Христа (після того як вона перейде через Церкву, вибрану з юдеїв та поган) остаточно має бути застосована для скасування “гріхів всього світу”, Він у жодному значенні й жодною мірою не віддавав Свого життя в служінні світу. Він сказав до учнів: “Не від світу ви, як і Я не від світу” (Ів. 17: 16). Висилаючи їх проповідувати Євангеліє, Він наказав їм не йти

до світу, говорячи: “На путь до поган не ходіть, і до самарянського міста не входьте, але йдіть радніш до овечок загинулих дому Ізраїлевого”. Одним словом, для Справедливості не важливо, яким чином наш Господь витрачав, тобто віддавав, Своє життя — одразу чи протягом трьох з половиною років. Це була жертва, віддавання певних життєвих прав, які Йому належали, — активів, достоїнств, ціни, яку Він як Нове Створіння мав привілей роздавати і справді дав нам, “рідним у вірі” (Хом.). Так само “рідні у вірі” (Хом.), виправдані заслугою жертви Ісуса, представленою Справедливості, були запрошені стати мертвими для земних прав разом із Ним, пожертвувати реституційними правами та привілеями. Не важливо, як у Божому провидінні буде віддане наше життя або в якій службі потрачене — за пранням, у магазині, за кафедрою чи ще якимось, — реституційні права є віддані на жертву і в кінці будуть доступні для тілесного Ізраїлю та світу під розпорядженням Нової Угоди. “Щоб і вони тепер зазнали милосердя” (Рим. 11: 31). Ми не повинні вибирати, як Господь має прийняти нашу жертву. Якщо перед нами відчиняються різні двері, ми повинні йти за радою апостола і, наскільки можливо, “робити добро всім, а зокрема рідним у вірі” (Хом.), повинні “класти душі [у службі] за братів”. Ми, складаючи жертву, не маємо нічого спільного з тим, як саме наш Господь, великий Первосвященик, остаточно застосує ці реституційні привілеї, які ми жертвуємо, для запечатання Нової Угоди.

ПАСХА ТА ЖЕРТВИ ПРИМИРЕННЯ

Який зв'язок між жертвою пасхального ягняти та жертвою за гріх Дня Примирення?

Ці образи дозволяють глянути на примирення за гріх з двох різних сторін. Як ми вже показували не раз, Ісус, Божий Агнець, був позаобразним пасхальним ягням. Пасха, яку юдеї святкували щороку весною, пригадувала перехід, тобто врятування, первородних Ізраїлю в той час, коли всі інші первородні Єгипту були вбиті за Божественним наказом. Смерть ягняти, яка образно зображувала смерть Ісуса, була не за всіх людей, а тільки за первородних, які перейшли “тієї ночі”. “Рідні у вірі” (Хом.) у Святому Письмі представляли “Церкву первородних” (Хом.), а ніч зображувала Євангельський вік, коли землю вкриває густа темрява й вкриватиме доти, доки Сонце Праведності зі зціленням у його проміннях не встане, запроваджуючи Тисячолітній День. Тоді настане велике визволення всіх ізраїльтян з рабства Єгипту, світу. Іншими словами, коли буде запроваджений тисячолітній ранок, на той час тільки Церква, яка перейшла, спасеться, перейде, визволиться від смерті завдяки дієвості крові Агнця. Однак після цього прийде черга на загальне визволення людей, і на волю вийдуть усі, хто прийме це в Тисячолітті. Зараз переходить тільки Церква. Черга на загальне визволення світу прийде зовсім скоро. Це визволення не може відбутися, доки спочатку в Божому порядку не перейдуть первородні. Отже, бачимо, що образним Пасхальним Агнцем є сам наш Господь Ісус, а ми, Його Церква, Його члени, зовсім не представлені в цьому ягнятті та в його смерті. Тож апостол, кажучи про цього Агнця, нашого Господа Ісуса, говорить: “Наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений, тому святкуймо”.

Жертви Дня Примирення були Божественно розміщені якраз в протилежному кінці року, мабуть, щоб розділити ці два образи. Вони дають детальну ілюстрацію праці примирення (наскільки вона стосується Бога). Як показано в “Тінях Намету”, День Примирення в цілому представляв увесь Євангельський вік — “день уподоби”, день жертви. Телець, який представляв священика, був образом нашого Господа Ісуса в плоті. Його жертва зображувала Його смерть, “Праведного за неправедних”. Застосування

крові було дієвим за членів сім’ї Первосвященика — за священиків, за “Себе”, за Своє Тіло, за весь “дім”, за дім покоління Левія. Вона не стосувалася нікого іншого. Тоді прийшла черга другої жертви Дня Примирення — “Господнього козла”. Він був складений у жертву не за священика, ані за його дім, а за “весь народ”. Він представляв Наречену Христа, Церкву. Він і “козел для відпущення” (Гиж.) постачалися народом, тому представляли в загальному значенні людство, тоді як тельця постачав священик, і телець представляв плоть Ісуса — “Тіло Мені приготував” для “перетерплення смерті”. З Господнім козлом було так само, як із тельцем, тобто ми маємо запевнення, що клас Нареченої повинен страждати з Христом і мати схожі з Ним випробування. При кінці Дня Примирення (дня складання жертв), по-іншому названого “роком Господнім сприятливим” (Хом.), а також “днем уподоби”, коли Бог приймає нас як жертви, відбудеться кроплення кров’ю “Господнього козла” у Святому Святих, як це було з кров’ю тельця. Позаобраз цього настане при кінці цього віку, коли заслуга (кров) Христа, перейшовши через Церкву, буде застосована на Вблаганні за “весь народ”, залагоджуючи справу його гріхів і запечатуючи Нову Угоду (Закону) та її Посередницьке Царство.

Обидві ці тварини представляли Первосвященика: телець — нашого Господа і Голову, а козел — Його Тіло, Церкву. Коли Первосвященик кропив кров’ю тельця, вона представляла “Його кров”, заслугу Його власної жертви. Він застосував її за нас, не за світ, тому досі тільки віруючі, а не весь світ, отримали благословення, гарантовані жертвою нашого Господа. Тим часом, згідно з Божественним наміром, Церква поступово проходить процес вибору (завдяки її готовності жертвувати земними інтересами), ідучи слідом за нашим Господом, доповнюючи страждання Христа, віддаючи своє життя за братів. Ми віддаємо себе Господу біля дверей Намету, як було представлено у прив’язанні козла. Таким чином, ми віддаємо себе, і коли ми прийняті, починається наша жертва як класу Господнього козла. Про це прийняття свідчило забиття. Відтоді ми перестаємо бути людьми і визнані на новому рівні як “члени Тіла Христа”,

які більше не мають власної голови. Відповідно, коли в кінці Дня Примирення жертвування позаобразним Первосвященником здійснить повне представлення крові козла на Вблагання, ця кров буде “Його кров’ю” у двох значеннях цього слова.

(1) Це буде Його власна кров у тому значенні, що вся заслуга початково була Його й була присвоєна нам, щоб ми мали можливість брати участь з Ним у жертві. Жертвна заслуга тільки переходить через нас, клас “Господнього козла”. Нам ласкаво дано привілей “разом із Ним терпіти, щоб [у відповідному часі] разом із Ним і прославитись”. Навіть немає потреби питати, чи наша жертва може щось додати до заслуги цієї справи, тому що не потрібно було більше заслуги, окрім тої, яку наш Господь мав і яку застосував на нашу користь.

Зрозуміло, праця Церкви має заслугу, інакше Святе Письмо не вказувало би на це. Та навіть коли б ми дійсно були досконалі, а не умовно, все одно, знаємо, що тільки одна людина була прямо засуджена Справедливістю, і смерть тільки однієї людини була потрібна, щоб становити викупну ціну за весь світ. Однак Справедливість не проти додаткової жертви. Справді, Справедливість обіцяла велику нагороду співучасникам жертвування (144 000): вони можуть стати співспадкоємцями з Ісусом Христом, їхнім Господом та Головою. Виправдання — вільний дар від Бога через Ісуса, нашого Господа. Та “високий поклик” скрізь названий заслуженою нагородою, яка є тільки для “переможців”. “І будуть ходити зі Мною у білих шатах, бо вони гідні” (Гиж.), хоча в той час, коли Отець притягнув нас до Сина, ми були “грішними”, “опоганеними”, “дітьми гніву”. “Але [ми] обмилися, але освятилися, але виправдалися йменням Господа нашого Ісуса Христа і Духом Бога нашого” (1 Кор. 6: 11).

Що Бог очистив, не називайте нечистим. Хоча Бог покликав “погорджене”, Він не залишає його таким, але виправдовує через віру в Христа і освячує Правдою, даючи можливість мати участь у Христовій жертві; мати участь у Христовій “чаші” крові Нового Заповіту, пролитій за них і за багатьох; мати участь у Христовому хрищенні в смерть, щоб вчитися

в школі Христа слухняності до самої смерті й остаточно мати участь у Його славі, честі та безсмерті — божественній природі.

Очищення через виправдання вірою є для того, щоб очистити нас, щоб ми були прийнятними жертвами на Його жертovníку (див. Мал. 3: 3; Рим. 12: 1).

(2) Кров (заслуга), яку наш Господь застосує, як тільки Церква закінчить свою участь у Його жертві, буде “Його кров’ю” в тому значенні, що Він визнав, тобто прийняв, нас в якості Своїх членів. Замість того ми втрачаємо свою особистість у такому ж значенні, як наречена втрачає своє ім’я та особистість при одруженні. Все, що ми маємо і чим ми є, належить великому Нареченому, і ми раді, що Йому подобається зарахувати нас до Себе в кожному значенні слова: у стражданнях теперішнього часу і в майбутній славі.

“ГРІХ СВІТУ”

Іван Христитель сказав про Ісуса: “Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере”. Образ Пасхи показує смерть ягняти тільки в стосунку до первородних Ізраїлю. Його кров на одвірках була для захисту первородних, а не решти Ізраїлю. А оскільки первородні представляли “Церкву первородних” (Хом.), яка зараз вибирається, а інші з Ізраїлю представляли тих зі світу, які остаточно спасуться з рабства фараона та Єгипту (образ сатани, гріха та нинішніх умов у світі), то як ми можемо застосувати слова Івана: “Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере”?

Коли б не було інших віршів на цю тему, ми б не дізналися, як зрозуміти цю розбіжність. Однак інші вірші показують нам, що Церква Первородних, яка переходить під час ночі цього Євангельського віку, скоро буде Церквою в славі. Тоді під головуванням Христа вона становитиме Царське Священство, яке в Тисячолітньому віці благословитиме людство підтримкою, вказівками та усіяким впливом, який допоможе йому підвестися. Божий Агнець ще не взяв гріх світу. Він почав віддавати викупну ціну при Своему хрищенні в Йордані та закінчив це на Голгофі. Він піднявся на висоту з цією ціною в руках, так би мовити, і представив її не за світ, а за Церкву.

Як говорить апостол, “Христос увійшов... у саме небо, щоб з’явитись тепер перед Божим лицем за нас” — за дім віри, за позаобразних священників та левитів. Інші вірші показують, що заслуга Христа, коли перейде через Церкву, стане доступною в кінці цього віку за гріх світу. Тоді й там Божий Агнець візьме гріх світу — у відповідному в Бога часі та порядку.

Тут можна знову помітити відмінність між образами: Мойсей не був одним з первородних, натомість Аарон, його брат, був первородним. Отже, у цьому образі Мойсей відсутній. Згодом, коли всі, які перейшли, були замінені Божественним розпорядженням на покоління Левія, священницьке покоління представляло цих первородних, натомість Аарон, первосвященик, — нашого Господа, Первосвященика нашого сповідання, нашого чину.

ВИКУПНА ЦІНА ТА ЖЕРТВА ЗА ГРІХ

Як нам розрізнити викупну ціну та жертву за гріх?

Викупна ціна стосується лише цінної речі — крові, смерті Христа. Цієї викупної ціни достатньо, щоб заплатити за покарання одного члена людської сім’ї або всіх, залежно від її застосування. Жертва за гріх показує спосіб застосування викупної ціни, її дієвість для скасування гріхів усього світу. Як вже згадувалося, викупна ціна в першу чергу стала дієвою, на основі Божественного порядку, для Церкви і виправдала дармо кожного віруючого в прийнятному стані розуму — стані посвячення, щоб бути відданим послідовником Господа Ісуса. По-друге, у кінці цього віку, після застосування викупної ціни за Церкву, яка скористається з неї і віддасть її у смерті, вона стане доступною в руках великого Первосвященика як жертва за гріх, як ціна Примирення за гріхи всього світу (окрім дому віри, вже виправданого через її заслугу).

Наведемо ілюстрацію: припустімо, що хтось володіє маєтком вартістю 10 000 дол. Припустімо, що кількох його друзів захопили бандити й тримають у заручниках, вимагаючи 10 000 дол. за їхнє звільнення. Припустімо, що наш приятель продав свій маєток вартістю 10 000 дол. і отримав готівку, щоб заплатити

їхню викупну ціну. Ця готівка буде викупною ціною за звільнення його ув’язнених друзів. Жодна менша сума не підходить, і більшої суми не потрібно ані за одного, ані за всіх. Продаж майна й отримання на руки грошей для викупу ще не є задовільним для його друзів. Це має бути пізніше. Він може, якщо вважає за потрібне, взяти цю викупну ціну й застосувати її за одного захопленого або за двох, або за більше, або навіть за всіх. Таке застосування грошей — однією частиною чи різними частинами в різний час — відповідає представленню жертви за гріх на користь грішників.

Після продажу власності її грошова вартість стала викупною ціною за грішників, хоча й незастосованою. Так само Ісус дав Себе, віддав Своє життя як викупну ціну, достатню за гріхи всього світу, в інтересах людського роду. Ця праця почалася в Йордані й закінчилася через три з половиною роки на Голгофі. У мить, коли Він помер, викупна ціна була повною, була відданою. Але ця вартісна річ ще не була передана Справедливості й не була застосована за людство, коли Ісус помер, ані через три дні, коли Він устав з мертвих, ані через сорок днів, коли Він піднявся на висоту. Трохи пізніше, після того як Він піднявся на висоту, Він з’явився в присутності Бога за нас (дім віри) як наш Відкупитель, наш Заступник, наш великий Первосвященик. У Своєму розпорядженні Він мав заслугу Своєї жертви, викупну ціну, і тоді Він запропонував її за нас. Це показано в образі, коли Первосвященик вносив до Святого Святих кров тельця, яка представляла його людську жертву, викупну ціну, яку він мав. Він брав цю кров, тобто викупну ціну, у “Святеє Святих” і там кропив нею Вблагання і перед Вблаганням, тим самим застосовуючи її за нас (Своє Тіло, “Малу Черідку”) і за Свій дім — дім віри.

Як ми вже показували, ця вартісна річ, ця викупна ціна є вільно доступною для кожного скромного віруючого, даючи йому (шляхом приписання) земні права, досконалість та привілеї. Але вони дані нам умовно, на основі нашої Угоди жертвувати ними за прикладом нашого Відкупителя, нашого Господа. Коли ми погодилися на таку жертву, ми були прийнятні як члени Його “Тіла”. Відтоді ми втратили

свою тотожність з людством і були зачаті святим Духом, вважаючись тепер Новими Створіннями в Ісусі Христі — “членами [Тіла Христа] кожний зокрема” (Хом.), — маючи з Ним участь тепер у привілеях Святині (світла свічника, показних хлібів та привілеях золотого жертovníка) на основі домовленості, що у відповідному часі ми, “Його члени”, перейдемо за завісу до Святого Святих, щоб надалі бути з Господом. Цей час позначить завершення “Його воскресіння” — Першого Воскресіння. Тоді великий Первосвященик (Голова і Члени) у славі, у Святому Святих, представить Свою другу жертву, тобто Свою викупну ціну, яка жертovníним чином перейшла через Його Церкву, Його Тіло. Оскільки заслуга Голови перейшла через членів Тіла, то по суті це та сама жертва, що й перша, але тепер вона готова до нового застосування. Образ (3 М. 16: 1-34) показує це застосування, застосування “крові Господнього козла”, яка була застосована за “весь народ”.

Отже, разом з кінцем цього віку Христос представить Справедливості (представленій Вблаганням) повне відшкодування за гріх світу — гріх Адама. Це задовольнить Отця, і відтоді весь світ буде переданий великому Месії, Пророку, Священику, Судді, Посереднику між Богом і людством, щоб Він міг поводитися з ним так, як забажає. На основі порядку, встановленого Отцем, наш Господь одразу почне виконувати функції Своїх посад, у тому числі посади Посередника Нової Угоди. Ізраїль, покинутий, повернеться. “Бо вийде з Сіону [духовного Ізраїлю] Закон, і слово Господнє з Єрусалиму [Царства на земному рівні]”. Господнє благословення остаточно дійде до всіх племен землі через Ізраїль. “Земля буде повна пізнання Господнього”. Благословення реституції, які ототожнюються з новим посередницьким Царством, усе людство зможе здобути через прийняття умов Нової Угоди, стаючись справжніми ізраїльтянами.

ЧИ НАШІ ЖЕРТВИ МАЮТЬ ЗАСЛУГУ?

Чи є якась вартість і заслуга в жертві, в якій Церква запрошена мати участь, про що свідчать слова апостола: “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на

жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу” (Рим. 12: 1)?

Ми звикли казати, що ми спаслися від гніву і стали Божими дітьми не за якісь діла чи заслугу, чи праведність з нашого боку, а тільки й виключно завдяки Божій благодаті, Божій милості. І будь-яке намагання з нашого боку пропонувати Господу добрі вчинки зіткнеться з Його відмовою, бо як “діти гніву” ми не можемо робити нічого, що Бог міг би прийняти, і є грішниками під справедливим осудом. Тому прощення наших гріхів і наше примирення з Отцем повинно бути тільки і виключно на основі заслуги та жертви Ісуса — Його викупної жертви.

Усе це цілком вірно, і саме так ми представляли це впродовж років, і далі тримаємось цього, і представляємо це. Цю благодать, це прощення, це примирення ми називаємо по-біблійному “виправданням вірою”, не вчинками. Проте, після виправдання вірою, після того, як Бог вважає нас вільними від Адамової недосконалості через застосування заслуги нашого Відкупителя, ми перебуваємо в зовсім іншому становищі й можемо робити вчинки, прийнятні для Бога. Більше того, ми зобов’язані робити ці вчинки. Скасування гріха, законне закриття наших вад може відбутися тільки тоді, коли (на основі нашого виправдання вірою) ми стаємо послідовниками нашого Відкупителя і зобов’язуємось іти Його слідами. Тоді ми отримуємо зачаття святим Духом і стаємо Новими Створіннями в зародку, майбутніми членами Тіла Христа, Царського Священства. “А честі цієї ніхто не бере сам собою, а покликаний Богом, як і Аарон” (Євр. 5: 4). Відколи ми відгукнулися на Божественний “поклик” і увійшли в угоду жертви з Христом (Пс. 50: 5), щоб бути мертвими з Ним, страждати з Ним, відколи ми отримали святий Дух на знак прийняття Богом цього контракту, відтоді від нас можна сподіватися і навіть вимагати вчинків, самовідречення, страждань і вірної витривалості.

Кожен, хто стає гілкою Правдивої Виноградини, здобуває певну річ без діл, без власних заслуг. Але відколи він став гілкою, від нього вимагається приносити плоди. Хіба наш Господь не пояснив цього, кажучи: “Я

правдива Виноградина, а Отець Мій Виноградар. Усяку галузку в Мене, що плоду не приносить, Він відтинає [позбавляє приналежності до Виноградини], але всяку, що плід родить, обчищає її, щоб рясніше родила” (Ів. 15: 1, 2). Отже, наше виправдання було з віри вільним даром від Бога через нашого Господа Ісуса Христа. Але від миті нашого освячення наш привілей — приносити плоди, працювати, поки зветься сьогодні, й бути слугами та послами Бога. Ми — Божі слуги, які виконують підготовчу працю в інтересах Нової Угоди, яку Бог обіцяв віддавна і якої наш Господь Ісус при Своїй смерті став запорукою, гарантом (Євр. 7: 22). Незабаром вона буде запечатана заслугою Його жертви, “Його кров’ю”, коли ця кров виконає свою теперішню працю виправдання дому віри й надання можливості страждати з Христом і увійти в Його славу. Одним словом, від виправданих вірою й освячених в Ісусі Христі вимагається виконувати своє спасіння зі страхом та трепетом, тоді як Бог працює в них через Свій святий Дух, обітниці Свого Слова та Своє провидіння.

Отже, згідно зі Св. Письмом, Церква має перед Богом завдання, працю, жертву, а також заслугу за вірне виконання цього. Про нашого Господа Ісуса написано: “Тіло Мені приготував” для “перетерплення смерті” (Євр. 10: 5). Тіла віруючих, народжених у недосконалості, внаслідок гріхопадіння, не придатні для жертви. Своїм розумом ми хочемо виконувати Божу волю, але наші тіла недосконалі. Замість того, щоб приготувати для нас особливі тіла для жертви, Господь дає через жертву Ісуса заслугу для виправдання, яка вкриває в Його очах усі вади та недоліки тих, хто має дух відданості та слухняності, хто дає обіт посвячення як член Тіла Христа. Тіло Ісуса, особливо приготоване для жертви, було святе, невинне, неосквернене, відлучене від грішників. Наші тіла стають святими та прийнятними перед Богом не дійсно, не завдяки угоді, не через посередника, але через Відкупителя, через віру “в Його кров”.

Заслугою нашого Господа було слухняне серце, охочий розум, який радо виконував волю Отця в досконалому тілі, в якому був випробуваний, “бувши слухняний аж до смерті,

і то смерті хресної”. Схоже з нами: тим, що заслуговує на увагу в очах Отця, є охочий розум, слухняне серце, хоча й у недосконалому тілі, яке вважається досконалим через віру в дорогоцінну кров. Ми маємо запевнення, що наші проби, наші випробування будуть не за плоттю, а за нашою відновленою волею, розумом, серцем. Різні члени Тіла Христа дуже відрізняються своїми фізичними властивостями, вадами, спадковістю, оточенням і т. д. У всякому разі, ціль Божественних проб зовсім не в тому, щоб упевнитися в нашій плоті, яка, треба визнати, справді недосконала й не варта уваги, тому проігнорована в цьому випробуванні і вважається мертвою. Бог випробовує Нове Створіння і каже нам: “А ви [умовно] не в тілі, але в дусі, бо Дух Божий живе в вас” (Рим. 8: 9). Ще сказано: “Через те відтепер ми нікого не знаємо за тілом” (2 Кор. 5: 16). Бог знає нас за духом, волею, серцем, намірами.

Нове Створіння робить прийнятні вчинки, які будуть винагороджені в Царстві. Ця нагорода буде різною, як показано у притчах нашого Господа про Міни та Таланти і як про це свідчать слова апостола: “Бо зоря від зорі відрізняється славою! Так само й [згадане] воскресіння мертвих”, Воскресіння Церкви. Висновок: як люди, ми не можемо запропонувати себе Богу на основі якихось наших вчинків, бо ми всі недосконалі й наші вчинки теж недосконалі. Та наше охоче служіння і наші, як Нових Створінь, жертви є “святі, вельми угодні Богові” (Гиж.) і є нашою розумною службою.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ НЕ ВИМАГАЄ НАШОЇ ЗАСЛУГИ

Якщо Церква як Нове Створіння справді має заслугу, якщо її жертва є святою й угодною в очах Бога, то чому ми стверджуємо, що всією заслугою плану відкуплення є заслуга Ісуса, що жодна частка цієї заслуги, яка гарантує скасування гріха світу, не походить від Церкви?

Річ не в тому, немовби Церква не має жодної заслуги, а в тому, що її заслуга не потрібна, що в Божественному задумі до неї немає звертання, і в такому значенні вона неприйнятна. Жертва нашого Господа була достатньою ціною за гріхи всього світу, і волею Отця було дозволити,

щоб одна жертва була дієвою за гріхи всього світу, а не щоб наша заслуга об'єдналася з нею. Об'єднання заслуги Церкви зі заслугою Господа могло неправильно бути сприйняте ангелами та людьми, немовби заслуги Ісуса недостатньо і потрібно доповнити її заслугою жертви Церкви. Але доповнювати не потрібно, тому що в Божественному задумі тільки одна людина, Адам, була на випробуванні, і тільки Адам був прямо засуджений на смерть. Ніхто з його роду не був так засуджений. Ми всі тільки маємо участь у наслідках його вироку смерті.

Коли у відповідному часі Бог послав Свого Сина, особливо приготувавши Йому тіло, щоб Він став Відкупителем Адама, заслуга Його жертви була достатньою як відшкодування за гріх Адама, а, отже, достатньою, щоб прикрити всі наслідки цього гріха в роді Адама. Тому жертва нашого Господа містила достатньо заслуги за гріхи всього світу. Перед використанням її за світ, перед застосуванням її для запечатання Нової Угоди з Ізраїлем та всіма народами через Ізраїль, наш Господь Ісус, на основі Божественного плану (який існував ще перед заснуванням світу), використав цю заслугу для дому віри, “кого б тільки покликав Господь, Бог наш” (Дії 2: 39). Дозволивши нам скористатися з неї і вимагаючи її назад, Він (і ми разом з Ним) застосує Свою заслугу за “весь народ”. Ми разом із Ним і під Його проводом як нашого Голови будемо великим Посередником між Богом і людьми (світом) — Посередником Нової Угоди, якої ми з Ним зараз є служителями та слугами, зайнятими в справах приготування. Отцеві сподобалося, а тому подобається всім, хто в згоді з Ним, щоб у нашому Господі Ісусі мешкала вся повнота — щоб у Ньому був повний кредит викупної праці, а заслуга нашого жертвування щоб не враховувалася, бо вона не потрібна. Як усе є від Отця, так, згідно з Його задумом, усе буде від Сина, і ми через Нього, і світ через Нього.

“КРОВ ІСУСА” І “КРОВ НОВОЇ УГОДИ”

Святе Письмо раз за разом згадує факт, що ми виправдані вірою в Його кров, кров Ісуса. Воно також говорить про кров Угоди, якою ми освячені (Євр. 10: 29). Також в Євр. 13: 20, 21

читаємо: “Бог... кров'ю вічного заповіту, Господа нашого Ісуса, нехай вас удосконалить”. Як це зрозуміти? Чи всі ці три вірші стосуються одного й того ж?

Ні, ці вірші не стосуються одного й того ж. Перший із них має відношення до нас як тілесних людей, грішних, ще перед тим, як ми посвятилися Господу й стали Новими Створіннями. Ми, як члени деградованого роду, спочатку були виправдані вірою через заслугу крові Христа. Це виправдання підняло нас із рівня гріха та осуду смерті до певного становища перед Богом — становища життя та єдності. З такого становища ми запрошені стати співпадкоємцями з Ісусом Христом, нашим Господом, учасниками з Ним у Його великій праці для людства — запечатанні Нової Угоди Його кров'ю й остаточному благословенні світу під час Тисячоліття під умовами цієї Нової Угоди. Тому, відколи ми виправдані вірою в кров Ісуса, ми освячені, відокремлені, посвячені через “кров Нової Угоди” (завдяки їй) шляхом нашого посвячення бути мертвими з Христом, щоб стати похованими з Ним хрищенням у Його жертвовну смерть (пити Його чашу страждання, безчестя, ганьби, смерті — споживати Його кров, мати в ній участь) — бути відокремленими, тобто присвяченими служінню Новій Угоді для Ізраїлю та світу. У результаті укладення нами цієї великої домовленості Небесний Отець освятив нас, тобто відокремив, відділив від світу через зачаття до нової природи Своїм святим Духом: “Не від світу вони, як і Я не від світу” (Ів. 17: 16).

Вірш, процитований в останньому запитанні, “Бог... кров'ю вічного заповіту, Господа нашого Ісуса, нехай вас удосконалить”, стосується не вдосконалення плоті, ані чогось, що має відношення до нас як тілесних людей. Він стосується нас як Нових Створінь, зачатих святим Духом, тому що, відколи ми виправдані через віру в кров Ісуса, ми представили наші тіла живою жертвою, святою і вельми угодною Богу, як невід'ємною частиною жертви нашого Господа Ісуса, щоб, під Його Головуванням, з'єднатися з Ним у Його жертві для запечатання Нової Угоди і згодом з'єднатися у славній праці запровадження цієї Нової Угоди, коли вона буде

запечатана для благословення Ізраїлю та світу. Через нашу слухняність Обіту жертвування “померти з Христом” як співучасники жертви, пов’язаної зі запечатанням Нової Угоди, ми можемо стати членами Його Тіла, Виноградниці. Це жертвування з Ним зробить нас доскональними як Нові Створіння і дасть частку з нашим Господом у Його славі, честі та безсмерті. Тому, бачимо, що виправдання вірою в кров Ісуса є першим кроком, завдяки якому віруючі відокремлюються від світу на основі волі Бога; натомість участь з нашим Господом у Його жертві є другим кроком освячення. Жодний такий крок освячення, жодне вдосконалення як Нових Створінь “божественної природи” не були би можливі, коли би Бог не дав нам привілею брати участь із нашим Господом у Його жертвній смерті, у Його праці запечатання Нової Угоди Його кров’ю.

Більшість християн, звичайно, не пішла далі першого кроку виправдання вірою в кров Ісуса. Не зумівши піти далі, щоб “повіддати свої тіла на жертву живу” і, тим самим, мати участь із Христом у Його жертвній смерті, вони не мають привілею розуміти “Богу таємницю” (Об. 10: 7), якою є “Христос у вас, надія слави” (Кол. 1: 27) — ваше членство у Тілі Христа, ваша частка з Ним у теперішніх стражданнях та в майбутній славі.

Коли учні Яків та Іван звернулися до Учителя: “Дай нам, щоб у славі Твоїй ми сиділи праворуч від Тебе один, і ліворуч один”, — вони вже були посвячені в тому значенні, що погодилися взяти хрест і йти слідом за Ісусом вузькою дорогою. Але Отець ще не прийняв їхнього посвячення, ще не відокремив їх і не зробив цього до П’ятидесятниці. Тому наш Господь Ісус звертався до них не як до Нових Створінь, а як до виправданих людей, коли відповів на їхнє прохання, кажучи: “Не знаєте, чого просите. Чи ж можете ви пити чашу, що Я її п’ю, і хреститися хрищенням [у жертвну смерть], що Я ним хрищуся?” (Мр. 10: 37, 38).

Тут ми бачимо, що пиття чаші (пиття і споживання крові Нової Угоди, пролитої за нас і за всіх для скасування гріхів, і хрищення Христовим хрищенням у жертвну смерть) було чимось зовсім іншим, ніж виправдання

вірою. Вони вже були виправдані вірою, однак не могли сидіти на престолі, поки не були освячені через участь у Христовій смерті.

ОДИН ПОСЕРЕДНИК, ІСУС

Св. Павло стверджує, що є “один Посередник між Богом та людьми, людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх” (1 Тим. 2: 5, 6). Чи нам слід розуміти, що цим одним Посередником, людиною Ісусом Христом, є повний Христос, Голова і Тіло, як каже апостол, говорячи, що Церква остаточно досягне “звершеності мужа, міри повного зросту повноти Христа” (Еф. 4: 13, Хом.)? А ще він заявляє, що Бог вибирає декого з юдеїв і декого з поган, щоб “із двох зробити в собі одну нову людину” (Еф. 2: 15).

Ми визнаємо, що інтерпретація, яку пропонує поставлене запитання, має в собі щось істотне, і багато що можна сказати на його користь, беручи до уваги слова апостола, що Бог, Який передбачив нашого Господа Ісуса, передбачив і нас і, відповідно, передбачив частку, яку має Церква, “доповнюючи недостачу скорботи Христової”.

Проте, це не та інтерпретація, яку редактор вважає думкою апостола. Хоча ця річ, треба визнати, є відкритим питанням, ми віддаємо перевагу думці, що апостол, кажучи: “Людина Христос Ісус, що дав Самого Себе”, — має на увазі нашого Господа Ісуса особисто, а не усю Церкву, Його Тіло. Сподіваємося представити в наступному номері нашого журналу детальний розгляд цього вірша.

ЗДАТНІ СЛУЖИТЕЛІ НОВОЇ УГОДИ

В якому значенні наш Господь Ісус був “Ангелом [Посланцем] Заповіту”, і в якому значенні ми є “здатними служителями [посланцями] Нового Заповіту” (Мал. 3: 1; 2 Кор. 3: 6)?

Наш Господь був Посланцем Нової Угоди завдяки божественній обітниці. Ізраїль знав, що їхня Угода Закону під посередництвом Мойсея не принесла їм довгоочікуваних благословень, які мала на увазі Авраамова Угода. Бог обіцяв, що в майбутньому Він укладе Нову Угоду з ними (Єр. 31: 31), даючи зрозуміти, що вони

праві, не сподіваючись багато від Угоди Закону. Звичайно, Нова Угода має на увазі нового посередника цієї Угоди. Про це Мойсей сказав наперед: “Господь Бог вам Пророка [Учителя, Посередника] підійме від ваших братів, як мене [але більшого]” (Дії 3: 23). Вони розуміли, що цим великим Пророком, Посередником буде Месія, і, відповідно, сподівалися Його приходу та раділи з такої перспективи.

Саме така думка захована в пророцтві Малахії: “Прибуде... Ангел заповіту [Угоди], Якого жадаєте”. Зрозуміло, у той час наш Господь ще не став ангелом, слугою Угоди, адже це було тільки пророцтво про Його майбутню працю. Він став Ангелом, Слугою Нової Угоди в Йордані, коли посвятив все, що мав, до смерті як викупну ціну за світ (щоб застосувати її у властивому часі). Там Він почав служити Новій Угоді, даючи ціну, кров, яка остаточно повинна запечатати Нову Угоду, тобто зробити її дієюю. Покласти Своє життя ще не означало запечатати Угоду. Це була тільки підготовча праця. Там Він став “запорукою”, гарантом того, щоб у відповідному часі Нова Угода буде запечатана і стане дієюю. Жертвуючи Собою, наш Господь служив Угоді, яка ще не була запечатана, а була тільки обіцяна, гарантована.

Схожим чином Господь зараз збирає Свою Церкву, “Малу Черідку”, щоб вона була членами позаобразного Пророка, Священика, Царя,

Судді, Посередника між Богом і людством під час Тисячоліття. Ці покликані, вибрані, духовно зачаті є “здатними служителями Нового Заповіту” на зразок свого Господа — Його послідовниками. Вони прислуговують, тобто служать, Новій Угоді так, як повірений служить при укладанні договору, Угоди. Ця Угода не буде Угодою, доки не буде запечатана, та оскільки вона є в процесі приготування, про неї говориться як про Угоду. Виписуючи договір, повірений служить цьому договору тим, що надає йому вигляду, готує його до запечатання і т. д. Так і Христос та Його члени є здатними, кваліфікованими служителями, тобто слугами, Нової Угоди, яку Бог обіцяв і в якій зосереджена надія Ізраїлю та світу.

Яким чином Христос і Церква тепер прислуговують, служать цій Новій Угоді? Різним чином:

(1) Збираючи членів Тіла великого Посередника.

(2) Навчаючись і навчаючи інших уроків, потрібних для цього становища.

(3) Готуючи кров, якою вона має бути запечатана — “Його кров”, “кров Ісуса”, використовуючи її спочатку для Церкви, а потім (коли вона послужить своїй цілі — виправданню Церкви) передаючи її далі, щоб благословити світ через запечатання Нової Угоди з Ізраїлем.

R4492 (1909 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.